

SKALA 2020

Skala 2020

Skala 2020

Založil:

Slovenski gorniški klub Skala

Uredniški odbor:

Andrej Hernec, Janez Mežan, Silvo Klemenčič,
Gregor Gomišček, Marjan Perme

Sodelavci:

Prostovoljni gorniški vodniki
in člani vseh gorniških klubov Skale

Oblikovanje priložnostnih znakov:

Andrej Kelenc – Paro

Naslovnica: Janez Perko

Fotografije so delo avtorjev prispevkov, urednikov zbornika in drugih članov
gorniških klubov.

Tisk:

KOCMAN grafika d.n.o.

Naklada:

800 izvodov

Cena: brezplačno

December 2019

ISSN 1855-3001 (tiskana izdaja)

ISSN 1855-301X (spletna izdaja)

KAZALO

Stran

Drage gornice in gorniki.....	6
Organi Slovenskega gorniškega kluba Skala.....	9
Klubi Slovenskega gorniškega kluba Skala.....	10
Pot suverenosti.....	12
Podelitev Kocbekovega priznanja za leto 2018.....	17
»Ikarjeve sanje« ali »letenje od Slovenskih goric do Bohinjskih gora«.....	21
Ture in prireditve.....	35
KOLEDAR TUR IN PRIREDITEV SKALE 2020 (januar - junij).....	38
KOLEDAR TUR IN PRIREDITEV SKALE 2020 (julij - december).....	39
Roblek (1657 m).....	40
Miklavžev hrib, Slomnik, Brnica, Hom	41
Lavričeva pot	42
Rožnik.....	43
Šmarna gora (669 m).....	44
Ledno plezanje.....	45
Zimska tura v Karavanke.....	46
Gomila - Podlaška gora (816 m).....	47
Ledenik (1072 m)	48
Polhograjska Grmada (898 m) in Tošč (1021 m)	49
Jakobova pot II. Kostanjevica - Hrušica.....	50
Učka – Vojak (1401 m)	51
Gradiška Tura (793 m) – Otmarjeva pot.....	52
Skradski vrh in Vražji prolaz (1044 m)	53
Slavnik (1018 m)	54
Skala 2020	3

Romanje sosedov	55
Plezanje za naše najmlajše I.....	56
Višarje (1766 m).....	57
Odsek Slomškove poti: Olimje-Žusem-Ječovo	58
8. tridnevni pohod "Prijetno domače"	59
Kocbekovo priznanje za leto 2019 in tura na Veliko planino (1666 m)	60
Crete dal Crons	61
Peca (2126 m) iz Črne na Koroškem.....	62
Kobesnock (1820 m) - Ziljske Alpe	63
Pot po robu (od Predmeje do Cola)	64
Stol po plezalni	65
Jezersko (889 m), Goli vrh (1787 m).....	66
Loški slapovi.....	67
Krožna tura nad prelazom Mokrine	68
Tradicionalno srečanje v Zavrhu pod Šmarno goro.....	69
Veliki Rogatec (1557 m) in skrivnostne lepotice pod njim	70
Monte Zermula (2145 m).....	71
Jepca (1610 m).....	72
Škratica (2738 m)	73
Po Aljaževi poti od doma do doma.....	74
Lučki dan s turo na Križevnik (1910 m).....	75
Molička peč (1780 m).....	76
Mangartska planina.....	77
Viš (2666 m).....	78
Ankogel (3250 m).....	79
IV. odsek Traversate Carnice – Sentiero delle Pace – Fridensweg	80
Plešivec (2005 m) - balkon nad Trento.....	81
Monte Chiavals (2098 m)	82

Srečanje in piknik Skale	83
Plezanje za naše najmlajše II.	84
Jakobova pot III. Hrušica – Novo mesto – Vavta vas - Vrhtrebnje.....	85
Jakobova pot IV. Vrhtrebnje - Stična	86
Pot suverenosti – po hribovju Orlice	87
Mala Ponca (1925 m)	88
Korada (812 m).....	89
Komemoracija na Dovjem.....	90
Borovška gora – Cerklje (1192 m)	91
Veliko Kozje (993 m).....	92
Goriški Kras - Trstelj.....	93
Tradicionalno predbožično srečanje	94
Božične skrivnosti v jami Pekel in Rimska nekropola v Šempetru v Savinjski dolini	95
Ogled živih jasic v ledu	96
Iz Medvod na Svetega Jakoba	97
Načrt dela Gorniškega kluba jadralnih padalcev za leto 2020.....	98
Klub gorskih kolesarjev Volja	100
Navodilo za izpolnjevanje zahteve za namenitev dela dohodnine za donacije Slovenskemu gorniškem klubu Skala	102
SLOVENSKI GORNIŠKI KLUB SKALA - pristopna izjava	103

Drage gornice in gorniki,

pred podelitvijo letošnjega Kocbekovega priznanja sem se, kot vsako leto doslej, odpravil pogledat prostore, kjer naj bi potekala prireditve, pa tudi preverit pot, po kateri bomo hodili. Tako sem se nekega sončnega popoldneva iz Rečice ob Savinji, kjer sem pred mnogimi desetletji preživeljal svoje otroštvo in mladost, odpravil proti planinski koči na Mozirski planini.

Pot me je najprej vodila preko travnikov mimo dobro znanih domačij do vasi Dol suha, tu pa je pri zadnji kmetiji nenadoma zavila na strmo, z gozdom poraslo pobočje. Grizel sem v napor in svojo trmo ter se po dobri uri vijuganja med stoletnimi drevesi preznojen in utrujen znašel na veliki jasi visoko nad dolino. Zgoraj na robu je stala mogočna kmečka hiša, obdana s starodavnimi gospodarskimi poslopji. Tu je nekoč živela velika družina, pri hiši je bilo kar osem otrok. Eden od fantov je bil moj sošolec v osnovni šoli, večinoma pa so bili kakšno leto starejši od mene. Takrat smo imeli, zaradi prostorske stiske v stari šoli, še izmenični pouk, en teden dopoldne, naslednji teden pa popoldne. V šoli smo morali biti že ob sedmih zjutraj, zato so otroci od tu odhajali že pred šesto uro, pozimi še v popolni temi. Spominjam se svojega sošolca, kako je, po dobri uri prebijanja skozi sneg in temo, v razred prihajal ves prezebel in premočen. Kadar pa smo imeli pouk popoldne, smo šlo zapuščali že v mraku, njega pa je čakala še ura in pol hoje v hrib do doma. Kos kruha, ki smo ga prinašali s sabo za malico, je že zdavnaj pojedel. Nekoč sem ga vprašal, če ga ni nič strah hoditi ponoči sam skozi gozd, pa mi je odvrnil, da ga mama vsak večer zunaj čaka in kliče njegovo ime v temo. Ko jo sliši, ga ni več strah. Ob tem sem se spomnil na današnje otroke, ki jih od domačega do šolskega praga pripelje kombi in poti v šolo sploh ne poznajo več. V ogrevanih jedilnicah jih čaka topla malica in potem še kosilo.

Danes na tej domačiji živi le še vdova srednjih let z odraslo hčerko. Izziv za mladega junaka, ki bi bil pripravljen lagodno in zlagano potrošniško življenje v dolini zamenjati za »zvesto srce in delovno ročico« ter trdo in pošteno delo na samotni kmetiji. Pod hišo ob poti sem naletel na zidano kapelico, kakršne so včasih postavljali pri mnogih visokogorskih kmetijah. Ustavil sem se in imel sem kaj videti. V kapeli je bil presunljivo lep kip Marije z mrtvim Jezusom v naročju. Pieta! Neizmerna ljubezen in vdanost v usodo. Čudovita

umetnina, skoraj v naravni velikosti, ki bi jo prej pričakoval v kakšni katedrali v Rimu ali Parizu, kot pa v samotni kapelici sredi savinjskih gozdov. Le kakšen je moral biti gospodar na tej domačiji, da si je tanek kos kruha še stanjšal, da je lahko prihranil denar in se nato podal na pot v dolino, pa naprej v tuje veliko mesto ter nekje kupil to dragoceno umetnino? Za tisti čas in njegove razmere zagotovo nesramno drago. Vedel je, da ne živimo le od kruha, vedel je tisto, kar mnogi danes pozabljajo; da smo poleg fizičnih tudi duhovna bitja! Duhovna bitja, ki jim je za nekaj desetletij dana človeška izkušnja na tem planetu. In vedel je, da se naša človeška izkušnja ne bo merila z debelino kruha ali denarnice, pač pa s tem, koliko ljubezni in dobrote bomo sposobni podariti drugim.

Nenadoma sem ob tej kapeli uzrl utrujeno mater, ki z zaskrbljenim obrazom ljubeče kliče svoje otroke v tiho noč. Za vzpodbudo in pogum.

In kakšni moške in žene so zrasli iz teh otrok? To povojno generacijo, ki ji tudi sam pripadam, imenujem Velika generacija. Velika ne samo po njenem številu, pač pa predvsem po njenih delih. Napravila je neizmeren tehnološki preboj, kakršnega prej ni bilo v nekaj stoletjih skupaj, stopila na Luno in zmogla ohraniti svetovni mir, kar generacijama naših dedov in očetov ni uspelo. V Sloveniji je ta generacija izglasovala samostojnost in jo potem tudi obranila. Bi današnja mlada generacija to ponovila? Bi zmogla, bi sploh hotela? Težko je danes najti mladega moškega, ki bi držal besedo, ki bi bil pripravljen braniti svojo čast ali se celo žrtvovati za svojo domovino. Moški so zaradi hormonskih motilcev zastali nekje na sredi razvoja med otrokom in moškim. Danes so ženske odločnejše, bolj pogumne in bolj držijo besedo. Vendar, ali se bodo vsi skupaj uspeli uspešno spopasti z izzivi globalizacije, se ubraniti invazije tujerodnih migrantov ter preobrniti padajočo rodnost, ki tako usodno ogroža obstoj naroda? Za zdaj ne kaže dobro.

Na koncu še zadnje, tako rekoč ključno vprašanje, ki ga zastavljam sebi in vam, dragi gorniški prijatelji; kaj se je zgodilo z nami, s to Veliko generacijo, da svojih navad in svojih vrednot, ki smo jih prejeli od očetov in dedov, nismo znali prenesti na svoje sinove in vnuke? Je bila to želja, da bi jih obvarovali pred trdimi in grenkimi izkušnjami, ki smo jih bili deležni sami? Ali je bilo na delu kaj drugega?

Anton Žunter – Tonč
predsednik Skale

Slovenski gorniški klub Skala – zveza gorniških klubov

naslov: Cankarjeva 11, 1000 Ljubljana

e-pošta: info@sgk-skala.si
spletne strani: www.sgk-skala.si

davčna številka: 94156590
matična številka: 1202898
TRR: SI56 0222 2009 1003 417

datum ustanovitve: 2. februar 1921
datum ustanovitve po Zakonu o društvih: 23. junij 1997

Organi Slovenskega gorniškega kluba Skala

(izvoljeni na skupščini Skale 15. decembra 2017)

Upravni odbor

predsednik:	Anton Žunter (GK Savinjske doline)
podpredsednik:	France Sevšek (TK Gora)
podpredsednik:	Mitja Šavli (GK Gornjesoške doline)
član:	Janez Mežan (GK Limberk)
član:	Bojan Pograjc (GK Dr. H. Tuma)
član:	Vladimir Cindro (Klub gorskih kolesarjev Volja)
tajnik:	Samo Butkovič (GK Limberk)
blagajnik:	Gregor Gomišček (GK Dr. H. Tuma)

Nadzorni odbor

predsednik:	Andrej Hude (GK Karavanke)
član:	Silvo Klemenčič (GK Dr. H. Tuma)
član:	Bine Mlač (GK Dr. H. Tuma)
član:	Tomaž Mis (GK Jakob Aljaž)
član:	Jožef Poje (GK Jadrlnih padalcev)
dodatni član:	Andrej Hernec (GK Limberk)

Častno razsodišče

predsednik:	France Urbanija (GK Jakob Aljaž)
član:	Alojz Gašperčič (GK Gornjesoške doline)
član:	Franci Jesenik (GK Karavanke)
član:	Aljoša Belingar (TK Gora)
član:	Bojan Okrogar (GK Savinjske doline)
dodatni član:	Janez Kocjan (GK Jadrlnih padalcev)

Častno predsedstvo

Anton Jeglič (predsednik)
Dinko Bertancelj
Metod Humar [†]

Klubi Slovenskega gorniškega kluba Skala

(naslov, elektronski naslov, spletna stran, predsednik, tajnik, račun)

1. **GK dr. Henrik Tuma**, Kolodvorska 18a, 1000 Ljubljana, 01 4322191
Silvo Klemenčič, 041 295 264, info@rick.si
Bruna Dekleva, 041 876 112, bruna.dekleva@gmail.com
TRR št.: SI56 0222 2001 4831 742
2. **GK Savinjske doline**, Luče 106, 3334 Luče
gorniski_klub.luce@t-1.si
Tonč Žunter, 031 333 776, tonc.zunter@siol.net
Bojan Okrogar, 031 382 295, bojan.okrogar@hotmail.com
TRR št.: SI56 0485 1000 2938 276
3. **GK Gornjesoške doline**, Čezsoča 112 A, 5230 Bovec
Miloš Gabrijelčič, 041 664 565, milos.gabrijelcic@gmail.com
Brigita Klavara, 041 371 130, prevozi_klavara@yahoo.com
TRR št.: SI56 0475 3000 1344 615
4. **Turni klub Gora**, Žaucerjeva 18, 1000 Ljubljana
tkgora@turni-klub-gora.si, www.turni-klub-gora.si
France Sevšek, 041 557 029, france@turni-klub-gora.si
Igor Jenčič, igor.jencic@ijs.si
TRR št.: SI56 0317 1100 0441 817
5. **GK Karavanke**, Seljakovo naselje 48, 4000 Kranj
Andrej Hude, 031 351 536, hude_a@yahoo.com
Franci Jesenik, 04 533 37 45, ivo.jesenik@gmail.com
TRR št.: SI56 6100 0000 6449 198
6. **GK Jakob Aljaž**, Cesta komandanta Staneta 12, 1215 Medvode
gorniki@yahoo.com, www.geocities.com/gorniki/gorniki.html
Tomaž Mis, 041 368 956, tomaz.mis@evj-kabel.net
Mateja Žabjek – Kobe, 051 772 907
TRR št.: SI56 0202 1009 1949 510

7. **GK Limberk**, Ljubljanska cesta 2B, 1295 Ivančna Gorica
kontakt@limberk.si, www.limberk.si
Janez Mežan, 070 600 890, janezmezan@gmail.com
Samo Butkovič, 041 621 801, samo.butkovic@gmail.com
TRR št.: SI56 0202 2005 2801 037
8. **GK Vrhnika**, Tržaška 25, 1360 Vrhnika
Peter Mausar, 031 354 788, peter.mausar@siol.net
9. **Klub gorskih kolesarjev Volja**, Postojnska 20, 1000 Ljubljana
info@kgkvolja.si, www.kgkvolja.si
Vladimir Cindro, 041 424 868, vladimir.cindro@ijs.si
Andreja Butina, 051 825 072, andreja.butina@ijs.si
TRR št.: SI56 0201 0025 4561 528
10. **Gorniški klub jadrlnih padalcev**,
Češnjice pri Zagradcu 50, 1303 Zagradec
gkjp2012@yahoo.com, <http://gkjp2015.wix.com/home>
Stanislava Poje, 031 573 900, slavka.poje@guest.arnes.si
Janez Kocjan - JanKo, 031 333 042, jankoc@yahoo.com
TRR št.: SI56 9067 2000 0807 974 pri PBS
11. **Klub gorskih sankočev** (v ustanavljanju)
Iniciativni odbor: Denis Glavič - Cindro, 041 431 153
Anja Gomišček
12. **Gorniški klub v Vipavski dolini** (v ustanavljanju)
Iniciativni odbor: Bogdan Ambrožič, 040 847 863,
Gregor Gomišček

Pot suverenosti

Zmagoslavje gorniške prizadevnosti

Prijeten občutek ponosa nas preveva, ko ugotavljamo, da je to, kar je bilo pred enim letom še v oblakih, zdaj čvrsta stvarnost. Kaj smo v zbornik Skala 2019 optimistično lani zapisali? To je bilo vabilo na pohod po poti, ki je še ni bilo – Poti suverenosti. Tudi dan je bil opredeljen: sobota, 28. septembra 2019. Idejo našega člana Francija Zabukoška, da v pogorju Orlice ustvarimo Pot suverenosti, si je Gorniški klub dr. Henrik Tuma naložil v uresničitev in jo tudi uresničil.

Dve oporni točki in prvini suverenosti sta v tem delu slovenske zemlje v ospredju: spomenik slovenskemu denarju – tolarju na najvišjem vrhu Orlice – Velikem vrhu 701 m visoko in slovenski jezik z domačinom, jezikoslovcem in piscem prvega slovensko – nemškega slovarja 1895. leta Maksom Pleteršnikom.

Turistično društvo Pišce, kot lokalni dejavnik, je z navdušenjem sprejelo ponujene predloge in aktivno, kot dober partner, sodelovalo pri uresnitvi projekta. S TD Pišce je GK dr. Henrik Tuma sklenil Listino prijateljstva. Skoraj leto dni so trajale aktivnosti, ki so bile nujne, da je projekt Pot suverenosti doživel svojo premiero.

Že okoli trase so se kresala mnenja. Prevladalo je, da se 12 do 14 km dolga trasa drži javnih poti, da se izognemo vsem lastniškim motnjam. Na željo TD Pišce smo v dveh delih popravili traso: začetek poti je pri osnovni šoli namesto pri vaškem kozolcu in uvedena je še krajša enačica Poti skozi gozd mimo kamnoloma, poleg daljše, mimo cerkve sv. Jedrti.

Oblikovali smo znak poti - odprta knjiga – slovar s tolarjem v ozadju. Kovinske kačipote z napisi: Pot suverenosti, Maks Pleteršnik, slovenski tolar in znakom smo namestili po celi trasi. Prav tako smo označili pot s ploščicami, ki vsebujejo znak poti. Na 6. pomembnejših točkah so pohodnikom na ogled informacijske table

velikosti 120 cm višine in 150 cm širine na kovinskih ogrodjih, ki vsebujejo zemljevid z vrisano traso poti. Izdelali smo zgibanko o Poti suverenosti z zemljevidom in opisom poti ter pomembnih točk v nakladi 1000 izvodov.

Pot suverenosti je rekreativna in hkrati poučna pot. Preizkuša pohodnikovo vzdržljivost, obenem pa ponuja vstop v zgodovino skozi spomenike ob poti: stari mlin, cerkev sv. Mihaela, vaški kozolec, Pleteršnikova domačija – muzej, Grad Pišce, brunarica LD Pišce z obeležjem družine Maček, Kerinov spomenik, spomenik slovenskemu tolarju, cerkev sv. Jedrti.

Pot suverenosti je krožna pot, ki je orientirana na povsem javne poti. Začne se pri Osnovi šoli Maksa Pleteršnika v Pišceh ter pelje mimo vaškega kozolca do Muzeja – rojstnega doma Maksa Pleteršnika. Malce nižje, na

Marofu, kjer je postavljena informacijska tabla z zemljevidom poti, se ob ribniku pot vzpenja mimo Gradu Pišece do Velike bukve oziroma brunarice Lovske družine Pišece. Od tod po kolovozu proti zahodu prispemo do prometnega križišča Kerinov spomenik. Nadaljujemo po cesti do zaselka Preska, kjer stoji ravno

tako informacijska tabla, ki nas usmerja na Veliki vrh do spomenika tolarju. Skozi gozd se vračamo proti vzhodu do ceste na Osredok ter smo kmalu pri Kerinovem spomeniku. Po cesti se podamo navzdol in se odločimo za krajšo skozi gozd, oziroma daljšo pot mimo cerkve sv. Jedrta. Obe nas pripeljeta do Gradu Pišece in nam že znani Marof je nižje. Mimo domačije Maksa Pleteršnika pridemo do vaškega kozolca, kjer se bomo oddahnili.

Vsem gornikom, ki so bodisi materialno, bodisi delovno podprli uresničitev Poti suverenosti, iskrena zahvala. Naj bo povezovalna, združevalna in varna Pot suverenosti!

Silvo Klemenčič

Sklenjeno je prijateljstvo

Podpis Listine prijateljstva

Sodelovanje dveh društev pri načrtovanju in izvedbi krožne Poti suverenosti v pogorju Orlice v čast in slavo slovenskemu denarju in slovenskemu jeziku je svoj vrhunec doseglo, ko sta Anica Butkovič, predsednica Turističnega društva Pišece in Silvo Klemenčič, predsednik Gorniškega kluba dr. Henrik Tuma s podpisoma sklenila Listino prijateljstva na otvoritveni slovesnosti 28. septembra 2019 v Pišecah. S to listino društvi potrjujeta enotnost v ljubezni do domovine, do prelepe slovenski dežele, do njenih gozdov, polj, voda, do utrjevanja slovenski narodne zavesti, do tradicionalnih vrednot (II. člen Listine).

Pohod suverenosti - priložnost za poglobitev zavesti rodoljubja in domoljubja

Nagovor Franca Zabukoška ob otvoritvi pohoda suverenosti v Pišecah:

Spoštovani deležniki pohoda suverenosti in častni gosti 1. prireditve po trasi od Pleteršnikovega doma - slovarja slovensko nemškega jezika do spomenika tolarju, državne valute Slovenije! Poseben pozdrav velja otrokom, mladim šolarjem, ki bodo v bodoče sledili Poti suverenosti in vzorniku dr. Maksu Pleteršniku. To sta dve identiteti, ki opredeljujeta

pojem suverenosti, ki smo jo pridobili v letu demokratičnih večstrankarskih volitev in s sprejemom deklaracije o suverenosti v skupščini RS 2. julija 1990.

To je 29 let temeljnica naše državnosti, samostojnosti, neodvisnosti in dostojanstvenosti, ki pa se ne uveljavlja dovolj v naših medsebojnih odnosih in državniškem spoštovanju. To potrjuje uporaba jezika, katerega »zaklad je z bogastvom jezika odkril« Maks Pleteršnik in s slovensko nemškim slovarjem dokazal enakopravnost in veljavnost v komuniciranju z svetovnimi jeziki. Slovar je v uporabi od 1894/95 in veljaven še danes, torej že 125 let. Jezik je bit – identiteta naroda in s svojo dvojino življenjska vrednota, na kar smo lahko upravičeno ponosni.

Druga stvar je nacionalna valuta tolar, ki je 17 let omogočala naše mednarodno finančno poslovanje. Leta 2007 smo sprejeli evro in se poslovili od tolarja. Njemu so domoljubni rojaki na Orlici, kjer so v bližini Velikega vrha našli rimske kovance, odkrili spomenik, ki nas spominja na naš nacionalni ponos - tolar.

Obe vrednoti – slovar in tolar, ki imata svojo domovinsko mesto na Orlici nad Pišecami zaslužita našo pozornost in obisk v naravnem okolju zgodovinskega panonskega morja, ki tudi izkazuje svoje geološke značilnosti – repnice.

Dovolite, da na tem mestu citiram zapis slovenista dr. Franca Jakopina: »Najbrž je v naši kulturnozgodovinski in jezikovni zavesti premalo očitno, da je imel prav Pleteršnikov slovar eno najpomembnejših vlog pri osamosvajanju in osvobajanju slovenščine še več desetletij po izidu.« Ker smo v Slomškovem tednu je prav, da se spomnimo njegovih napotkov »ljubite svoj rod, spoštujte svoj jezik« in »sveta vera bodi vam luč, materin jezik pa ključ do zveličavne omike«.

To je dr. Maks Pleteršnik kot veren človek spoštoval in dokazal s slovensko–nemškim slovarjem. V tem je tudi bistvo suverenosti, kajti kdor ni domoljub in rodoljub, ne more biti suveren. Pohod suverenosti po Orlici je priložnost za poglobitev zavesti rodoljubja in domoljubja in seveda do domovine, ki je samostojna in suverena država.

Bodimo suvereni državljani v Slomškovem in Pleteršnikovem duhu! Srečno!

Odgovorno na pot, varno na vrh!

Podelitev Kocbekovega priznanja za leto 2018

Kocbekovo priznanje za leto 2018 je prejel **JOŽE BENEDIK**.

Slovesna podelitev Kocbekovega priznanja je bila 18. maja 2019 na Mozirski planini. Dopoldne je GK Savinjske doline pripravil turo na Boskovec.

Predsednik Skale Tonč Žunter je prisotne uvodoma nagovoril z naslednjimi besedami:

Dobitnik letošnjega Kocbekovega priznanja Jože Benedik, naš prijatelj in gorniški sopotnik, je vse svoje življenje zaljubljen v gore. Tam je iskal in našel stvari, ki mu sicer niso olajšale življenja, so mu ga pa polepšale in poglobile. Vendar pa, biti zaljubljen v gore, ni zgolj milost – je tudi prekletstvo. Strasten gornik je človek, ki je stalno na poti, je večno nepotešen iskalec lepote, ki hrepeni po odkrivanju neodkritega, po dotiku

še nedotaknjenega. In pri tem nujno ostaja poln hrepenjenja in neizpolnjenih želja.

Jože je, za razliko od mnogih drugih, ponosen da je Slovenec. Slovenstvo mu je dalo največ, kar je mogoče: umestilo ga je v ta svet in dalo rodovitno podlago njegovim koreninam. Zato stoji zdaj tu pred nami, kot da bi pravkar stopil iz naše gorniške himne: »trden kakor skala«, zvest svojemu rodu. Stoji kot osamljen branik izginjajočih vrednot, brez katerih je za Slovence sedanjost slaba, prihodnosti pa ni. Izgubili smo deset božjih zapovedi in jih nismo nadomestili z ničemer, izgubljammo ljubezen do domovine in slovenstva, izgubljammo celo željo po lastnih otrocih. In mnogi izgubljajo tudi osebno čast. Kaj pa je pravzaprav čast? Večina ljudi je to že pozabila. »Čast je občutek velike etične in moralne vrednosti, je dostojanstvo in ponos«. Takšnih ljudi, ki bi bili pripravljeni braniti svojo čast, je le še malo med nami. Danes ljudje prodajajo svojo čast za majhne denarje. Zato so toliko bolj dragoceni takšni ljudje, kakršen je Jože. Gore so ga naučile skromnosti in ponižnosti, kajti tam se, za razliko od življenja v dolini, ne da uspeti z lažmi in blefiranjem. Tam šteje le vztrajnost, pogum in poštenje. Takšen je naš današnji slavljeneč in zato ga imamo radi.

V nadaljevanju podajamo vsebino listine (Kocbekovega priznanja) z obrazložitvijo priznanja:

SLOVENSKI GORNIŠKI KLUB SKALA *- krovna organizacija slovenskih gornikov –*

Ohranjamo tradicijo velikih mož slovenskega gorništva. V Savinjsko-kamniškem alpskem svetu se mednje uvršča predvsem Fran Kocbek, idealist, neumorni vodnik gornikom njegovega časa in vzornik generacijam, ki mu sledijo. Ko poskušamo biti vredni njegovega spomina, vemo, da to lahko dosežemo le v povezavi z gorniki celotne naše domovine, ki jim je pri srcu gorski svet. Pomemben korak k temu cilju je bil storjen 26. 4. 1997, ko smo na Knezovi domačiji v Robanovem kotu podpisali listino o ustanovitvi krovne organizacije SKALA. Danes, ponovno zbrani, se oziramo na prehojeno pot. V posebno čast in veselje nam je, da za vizionarsko in požrtvovalno delo, za številne spodbude in vzor vztrajnosti na poti k skupnemu cilju - tudi na simbolni ravni - v krog naših vzornikov uvrstimo

gospoda JOŽETA BENEDIKA

Najvišja priznanja SGK Skala so izraz spoštovanja in skromna pozornost posameznikom za dolgoletno prostovoljno delo na različnih področjih, pa tudi nagrada za njihovo srčnost, pogum, vztrajnost in predanost na področju gorništva. Vse našete lepe lastnosti lahko najdemo pri našem članu, dragemu prijatelju Jožetu Benediku.

Prvo turo je organiziral že leta 2002 na Ratitovec do Krekove koče, večkrat je bila tura ponovljena po različnih smereh. Od leta 2011 dalje je vedno organizator romanja na Svete Višarje. Kot član pevskega zbora Ratitovec je leta 2003 ob vseh svetih pevski zbor pripeljal na spominsko manifestacijo za zaslužne gornike (Jakob Aljaž in drugi) na Dovje. Iste pevce je pripeljal v okviru praznovanja 90-te obletnice Skale na slavnostno akademijo na svečnico v Ljubljani in tudi v planinski muzej v Mojstrani. Jože je lepo in izvirno poskrbel za pomemben del skalaške opreme, našel je izdelovalca letne kape, na kateri se nahaja simbol Škrlatice križ in slovenska zastavica. To kapo nosi veliko gornikov.

Kandidat je zaveden Slovenec, zgleden kristjan, še vedno poje v cerkvenem zboru v Železnikih. Vedno ima kolegialen odnos do sočlanov Skale. Je tudi oster kritik ob nepravilnostih, ki se dogajajo v naši družbi. Jože je prijazen, preprost in delaven človek. Ukvarja se s čebelarstvom in ovčjerejo, zato je še posebej cenjen v naši sredini.

V imenu odbora za podelitev Kocbekovega priznanja, pa tudi vseh gornikov, se Ti zahvaljujemo za vse dosedanje delo in v prepričanju, da boš tako tudi nadaljeval podeljujemo Tebi

Kocbekovo priznanje za leto 2018

Podeljeno na Mozirski planini 18. maja 2019

Predsednik Slovenskega gorniškega
kluba Skala - zveze gorniških klubov
Tonč Žunter, dr. med.

»Ikarjeve sanje« ali »letenje od Slovenskih goric do Bohinjskih gor«

Življenjska zgodba o šestdesetih letih sanj o letenju

Otroške sanje o letenju

Marsikdo izmed vas, ki boste brali ta zapis, bo dejal, da bi se na koncu lahko, tudi sam podpisal pod to besedilo. Pa ni tako! Veliko vas je pri uresničevanju svojih sanj imelo več sreče, pameti in verjetno tudi previdnosti. Marsikomu je bilo življenje lažje in »bolj z rožicami postlano«, marsikdo izmed vas, pa je za uresničitev želje po letenju, enostavno ubral lažjo in pametnejšo pot!

Spomin mi seže zelo daleč, tja v četrto ali peto leto mojega otroštva, ki sem ga preživel v vzhodnem delu rodnih Slovenskih goric. Ta del, od proge Ormož - Ljutomer, pa vse do hrvaške meje, so takrat še imenovali Vinski vrhovi. Ko sem ob večerih pasel kravo na »sepu« (zgornji travnati rob vinograda), sem opazoval vrane, ki so se v večerni termiki igrale na rahlem »vzgorniku« zahodnih leg, ki jih je še ogrevalo zahajajoče sonce. In sem sanjal, sanjal, da sem vran! Leteča črna ptica. Eden izmed njih!

Za cerkvene praznike smo hodili na romanje v Jeruzalem. Ja, tisti Jeruzalem, ki je najbolj znan po jeruzalemčanu, muškatu in pinotih! In nedaleč od cerkve, je v tistih časih stal razmajan, okoli pet metrov visok, lesen razgledni stolp. Danes je tam mnogo višja kovinska konstrukcija. In enkrat! Enkrat, tam nekje pri petih ali šestih letih, sem z veliko težavo preprosil očeta, da sva splezala na zibajočo se vrhnjo ploščad! In glej! Spodaj so bili bregi in grabe, gorice in šume, vse malo in tam daleč spodaj, jaz pa tu zgoraj nad njimi, in bi razprl roke kot krila, in bi poletel tja daleč dol v grabo, vse tja do farne miklavževske cerkve! In že sem videl postovko, kako lebdi nad trsi in išče obrok zase ali pa za polno gnezdo in že sem bil postovka in bil sem ptič! Zaprem oči. In! Le trdna očetova roka na rami ter glas: »Da ne boš v grabo zleto«, me zbudita iz sanj o letenju! Bom! Moram! Če ne prej, pa ko bom velik in bom pilot »aeroplanof«, tistih, ki letijo tam visoko pod nebom, in rišejo tako lepe črte v nebo!

Ob nedeljah smo otroci hodili v farno cerkev k drugi maši. Tri kilometre v vsako stran. Takrat je bila priložnost za metanje »robčkov«. Seveda, saj smo le v nedeljo za k maši dobili robček za brisanje nosu, sicer pa si se useknil kar čez palec, tja v makadamski prah na cesti! No in kako so

potekala ta tekmovanja? Na vogale robčka smo privezali »cviren«, na koncu vseh štirih niti pa kamen v velikosti oreha in že je bila letalna naprava za tekmovanje nared! Trdno zloženi robček si ovil z nitkami in na kocu je ostal le klobčič in na njem kamenček. Zadevo smo »na tri« vrgli visoko v zrak in tisti robček, ki je pristal zadnji je bil zmagovalec. Veš, da sem vedno sanjal, da visim pod robčkom sam, jaz osebno in letim z višine lepo počasi proti zemlji! O posledicah raztrganih robčkov tukaj ne bi pisal, zagotovo pa niso bila v soglasju z današnjo, permissivno vzgojo otrok.

Bila je že jesen, grozdje je bilo pobrano in sprešano, bodoče vino pa prodano. Za dobro plačilo garaške jeseni sta si oče in mati kupila nove, čisto nove dežnike. Takšne črne, z velikim, zavitim, lesenim ročajem. Ženski manjši, moški pa velik, ogromen, skoraj kot padalo, ki sem ga videl narisane na UNRA paketih. In veš, da sem moral to preizkusiti! Nekega dne, ne vem ali v prvem ali drugem razredu, ko smo bili otroci zopet sami doma, sem vzel očetov dežnik in tiste dolge rafije, ki so vedno visele v listnjaku, pripravljene na vezanje trte ter se lotil utrjevanja »letalne naprave«! Vsako špico sem trdno povezal z ročajem, tam spodaj pri veliki leseni kljuki. Rafija je bila v tistih časih »neizmerno močna«, saj je tudi »pregrizniti« nisem mogel! Ja, in splezal sem na svinjak, ki je stal tik ob gnojšču. Saj, če bo kaj narobe, bom itak padel na mehke gnoj! Za čudo, nič ni bilo narobe! S približno dveh metrov sem mehko pristal na vrhu gnoja! V otroštvu smo bil velikokrat »tesla«, žal nikoli Tesla! Nismo znali, po pameti odnehati! Seveda, sleme svinjaka je bilo bistveno višje, bliže »ptičjim« višinam, bližje pravemu letenju. In splezal sem na tisto sleme svinjaka! Tri, mogoče štiri metre visoko, danes se ne spomnim več koliko, bilo pa je bajno visoko! Za gnojem je bila pa mlaka. Takšna, s kalno vodo za krave in seveda za race, polna račjih iztrebkov! Če bom predaleč letel, mimo gnoja, bom pa v mlako, na mehko vodo pristal, tako, da bo vse prav in se mi ne bo nič zgodilo! Ja, pa se je zgodilo! Hudo boleče in posrano od gnoja! Seveda, da je pri odskoku dežnik zanihal v stran, saj ga moje »male rokice« niso dovolj stiskale, da bi ostal v pokončnem položaju in jaz »uboga reva«, sem se zapičil v kup mehkega gnoja, visoko čez gležnje! Še danes me ob spominu na ta trenutek zabolijo gležnji! Auuuu, kako je bolelo šele takrat! S težko muko sem se izvlekel iz gnoja ter dol do mlake, da sem si opral »posrane« noge in si v vodi hladil grozovito boleče gležnje! Na mojo veliko srečo, sem jo odnesel brez zloma. Danes vem, da so bile takrat vezi ali pa vsaj ovojnice grdo poškodovane. Seveda sem jih zvečer, ko me je mati videla vsega »šepajočega« dobil še okoli ušes, saj bi se »pamž zmešani lahko še ubil«! No, in tako so bile moje nadaljnje letalne izkušnje, kar za nekaj let opuščene!

V tretjem razredu sem se s Štajerske preselil v Slovenijo. Da, takrat smo tako rekli, saj je bila vzhodna Štajerska šele v tretji petletki agrarne reforme, okolica Ljubljane z Borovnico, kamor smo se preselili, pa že, z dvema tovarnama, industrijsko razvito območje! Živeli smo na Stari postaji, v bližini »dolinskega mosta«, ki s svojo trideset metrsko višino, pomaga premagovati strmi vzpon proge iz Borovnice proti Verdu. V lesni tovarni smo šolarji dobili neomejene količine odpadne vezane plošče, iz katere smo pri tehničnem pouku in modelarskem krožku izdelovali marsikaj po navodilih mentorja, še več pa po lastnih zamislih. V TIM-u (revija za tehnično kulturo in modelarstvo) sem našel poleg hišic, avtomobilčkov in podobnih idej, tudi enostaven model letala JAK3 (Jakovljev), ruskega lovca iz II. svet. vojne, enostavne konstrukcije in izvedbe. Seveda je bil model še bolj enostaven, a ko sem ga »strimal«, je letel zelo lepo in mirno, tudi več kot dvajset metrov. Ja, ampak to je bilo premalo. Zato je bilo potrebno najti višje mesto za izmet, tako, da bi model letel čim dlje! Ja, in zlezal sem na samo sredino »dolinskega mosta« ter vrgel model proti njivam in travnikom v ravnini. Kakšno razočaranje, ko je po izgubi hitrosti padel v spiralo in prav grdo parkiral v krompirišče. Potreboval je več energije, ki pa sta mu jo dali dve okrogli bateriji, pritrjeni z elastiko ob nos, po ena z vsake strani. Po tem posegu je letel skoraj do ceste, z dodatnim »trimanjem«, pa je »spumpal« celo čez cesto! A to ni bilo dovolj, saj se je po preboleli in seveda že zdavnaj pozabljeni nezgodi z gležnji, zopet pojavila neustavljiva želja po letenju! Pa ne z mostu, kot bi lahko kdo pomislil, glede na moje sanje iz otroštva!

Tam, pri dolinskem mostu, je bil tudi prodnat nasip, kjer so domačini na črno odvažali pesek, zato se je celotna brežina visoka nad petindvajset metrov, posipala in drsela v dolino. Vse skupaj je izgledalo kot eno veliko, a prodnato melišče, po katerem smo nemalo krat tekali navzdol do doline (tako kot po meliščih v gorah), izigravali srečo ter si s tem dvigali vrednost med vrstniki! Z druge strani mostu, v grmovju, na »lešasti« (leš je pepel in žlindra iz peči parnih lokomotiv) brežini, so ljudje, tako kot danes, odmetavali vse, kar ni bilo več za v hišo! No, in hudič je hotel, da sem ravno tisto sprano rjuho s francoske postelje našel jaz, jaz, ki sem tako krvavo potreboval letenje! Deset metrov vrvice res ni bila težava, in že so bili vsi štirje vogali trdno povezani in »padalo« je bilo pripravljeno! Tako kot »robček za smrklje«, obtežen s kamenčkom, pred leti! Saj smo po peščenem bregu že tekali navzdol, pa je bilo vse lepo in prav, zakaj pa ne bi poizkusil še malce poleteti? Saj bo varno! Tako kot bi tekel navzdol, samo tal se ne bom dotikal in bom »letel«! Da, letenje je bilo bistvo vsega,

tudi življenja! Na vrhu nasipa, tam, kjer je bila ravnina, sem lepo raztegnil »padalo - rjuho«, navil konce »špage« trdno okoli dlani in jih stisnil v pest. Če gre kaj narobe, samo odprem dlani in sem osvobojen in sem varen! Stopim nižje na strmino, zajamem sapo, stečem! Neverjetno, a nad mano je v hipu »kupola« jaz pa z nogami v zraku! Letim! V tem istem trenutku, ko sem pomislil, da letim, je bila rjuha že pred mano jaz pa v njej! Do doline sem »letel« po vseh delih telesa, le po zraku ne! Boleče sem občutil, zakaj se ta naprava imenuje padalo. Ja, zato, ker sem še vedno do sedaj, pri vseh poizkusih letenja, prav grdo »padel«! Še dobro, da po tisti dolini teče čist potoček, v katerem sem si izpiral odrgrnine in praske ter hladil razbolele buške, ki sem jih imel po vsem telesu! Na mojo srečo so bili doma že navajeni, da hodim domov z buškami, pridobljenimi, v »vaških bitkah« mularije iz različnih delov vasi, tako, da dodatnih bušk zaradi »ogrožanja varnega življenja«, to pot, le ni bilo! No, jaz pa sem bil zopet, za nekaj časa, ozdravljen »aktivnega« letenja!

Tako sem se skrušeno in z veliko bolečin-o vrnil nazaj k modelarskemu krožku. Seveda smo v šestem in sedmem razredu že resno delali z modeli jadralnih letal. A kaj, ko mene niso zanimala tekmovanja modelarjev, ampak sem sanjal le letenje. Sanje pa so mogoče le, ko spiš ali pa, ko si »sam s seboj«! Nad Borovnico sta Veliki in Mali Trebelnik. Na Malem Trebelniku smo mulci posekali nekaj gabrja ter lesnike (pa tudi ena bukev je padla vmes) in si pripravili izjemno razgledno mesto za prvomajska kresovanja. Od tu so se videli vsi kresovi na ljubljanski ravnini in na osamelcih nad njo, vse od Polhograjske pa do šmarnogorske Grmade ter visokega Huma tam v Zasavju, z ljubljanskim Rožnikom na sredini. Hja, pa tudi naš kres so videli od povsod tam! Mimogrede povem, da je danes natančno na tem mestu znano vzletišče prostih letalcev, Zavrh. In sem šel, tja gor, na »kresišče«, da svobodno, brez sodnikov in neprijetnih gledalcev, zajadram nad Borovniško kotlino. Na senožetih, ki so bila v tistih časih bistveno manj zaraščena, »zregliram« stabilizatorje, da »jadrilica« leti lepo naravnost in brez »pumpanja«. Ko je vse kot mora biti, počakam, da rahlo pihne navzgor in ga vržem! Leti fantastično! Dvajset, trideset, mogoče že petdeset metrov čisto naravnost, potem pa ga neka nevidna sila »nagne« (danes vem, da je to rob stebra toplega zraka) ter letalo spremeni smer, se obrne proti Velikemu Trebelniku in v nekaj dolgih minutah je za robom, izven dosega mojega pogleda in za vedno izgubljeno. Še dvakrat sem naredil JAK-a in ga odnesel na Trebelnik, a sta oba žalostno končala svoj »sanjski let«, tam spodaj v grapah Malenc!

Sedaj smo pa »odrasli« in gre zares

V prvem letniku srednje šole sem se lotil svojega prvega RC modela, Focker D3. Ker je bil za moj »okus« pač premajhen, sem načrte za četrtno povečal in tako je bilo letalo večje in lepše na pogled. Bolj pravo! Žal ali pa na srečo, ni nikoli poletel. Ko je bil narejen, ni

bilo denarja za RU napravo in motor, ko pa je denar prišel, mi je bilo škoda modela, v katerega sem vložil ogromno truda in sem raje kupoval že fabricirane modele, ki so zahtevali manj dela, manj lastnega vložka in zato nam jih je bilo ob izgubi tudi manj žal. Fockerju pa je zob časa počasi razjedel »japončka« (japonski papir za prekrivanje) in sem ga preoblekel v folijo. Danes ima svoje častno mesto v hiši, v spomin na »noro« a vseeno zelo lepo mladost!

Tam nekje spomladi 1971 me je Boštjan Pristavec (res se ne spominjam več, kje sva se spoznala) prepričal, »skoki iz letala«, to je pa nekaj »ta pravega«. »Žabo spraviti v vodo pa res ni težava!« In že sem hodil, dvakrat na teden, z vlakom na Lesce, v tečaj padalstva. Dela sem bil do dobrega navajen, tudi umazanije okoli »štanc« (hidravlični stroj za izsekovanje pločevine) se nisem bal, tako, da sem si do praktičnega izpita pridelal, poleg izpitnega, še tri dodatne skoke! Neizmerno sem užival pri skokih na »trenažerju« in se v sanjah, že videl visoko na nebu, kako letim, »svobodno kot ptica, materi zemlji nasproti«! Obetanje, da lahko z izpitom za padalca, nadaljujem tudi s tečajem za pilota jadralnega letala, je vnemo seveda še podkrepilo!

A potem! Zgodila se je tragedija, ki mi je splahnila voljo do padalstva, nižje od »mrtvega morja«! Smrtna nesreča vojaškega padalca-specialca v Nišu, me je »totalno prizemljila«! Ker nam je inštruktor, že med predavanji povedal, da se v letalu pač ne moreš več »premisлити«, saj je sunek v »ta zadno« in »gurno«, zadosti »varen poseg« za prvi skok s padalom, kasneje začneš pa že uživati! Ni je bilo, sile na svetu, ki bi me spravil v letalo, da po uspešni teoriji, opraviš še praktični izpit za padalca! Pa je šel v izgubo čas tečaja in delo ob »štancih«! Pa nič za to, danes vem, da to ni »letenje«, da je to le »padanje«!

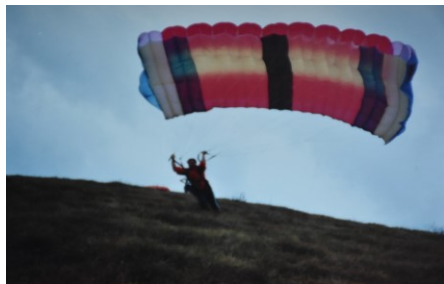

Tu nekje moram povedati, da sem bil avgusta 1972 prvič na Triglavu. Kako je prišlo do tega, je druga, zelo dolga in lepa zgodba, tako, kot tudi moje »alpinistične« izkušnje v Zaplotnikovi »plezalni šoli« na Rocnu. Je pa to pomembno za moje nadaljnje letenje, saj je moje življenje od takrat neprekinjeno povezano z gorništvom, z višino, z neomejenim obzorjem! Tudi Nejčeva sintagma: »Vrh ni cilj, cilj je pot do vrha!«, mi je spremenila lastno gledanje na življenje in tudi način, kako priti do ciljev v življenju, predvsem pa, kaj je v življenju najbolj pomembno!

Sredi sedemdesetih so bili slovenski zmajarji že razvpita družčina, saj je Avi Šorn že 75-tega odletel z Malega Triglava, na Šmarnogorski Grmadi je stala rampa in letenje z zmajem, se je zdelo na doseg mojih rok, izpolnitev življenjskih sanj o letenju, se mi je zdela končno uresničljiva! Poleti 1976 sem poiskal Avia, ki je bil v tistem času alfa in omega »zmajarstva«. Zaposlen je bil na IBM Ljubljana in čeprav so ravno tiste dneve vnašali v računalnike plače za polovico Ljubljanec, si je prijazno vzel del dopoldneva za poglobljen pogovor o letenju z zmajem in vsem okrog tega. Obširno mi je pojasnil prednosti in slabosti letenja z zmajem v primerjavi z »jadriličarji« in tudi stroške, ki me čakajo, če želim resno začeti z letenjem. Cena tečaja, dokumentacije in materiala za lastnega zmaja sta me postavili na realna tla! Tako rekoč, bil sem »prizemljen«! Res, v tistih časih je bil to »šport« za premožne, predvsem pa iznajdljive ljudi. Ko danes gledam na tiste čase, mi res ni jasno, kaj sem delal narobe, da se nikakor nisem spravil »pod oblake«!

Moje prvo jadralno padalo

Pa so prišla osemdeseta! Jadralnim zmajem so se pridružili tudi jadralni padalci. Takrat sem z družino živel v centru Ljubljane. Kar nekajkrat smo si v Trnovskem pristanu izposodili kanu in šli veslat po Ljubljanici. Ker nas je to zelo

veselilo, sem se odločil kupiti svoj lasten kanu. Mali oglasi so bili polni športne opreme z druge roke in res ne vem, kako sem iz rubrike »vodni športi« prišel do: »prodam dobro ohranjeno jadralno padalo za sto mark«. Zakaj marke? Za tiste, ki tega niste doživeli, moram povedati, da so bile v osemdesetih, edino pravo merilo vrednosti česarkoli le še nemške marke! Inflacija dinarja se ni merila na letni, ampak na mesečni ravni! Seveda, da sem se takoj dogovoril po telefonu, se odpeljal tja, v eno od vasi pri Ribnici, kjer mi je mladeč, v kleni dolenjščini, dal prve napotke, kako spravim vidno zdelanega Firebird-a nad glavo, stečem po hribu navzdol in poletim!

Meni najbližja znana strmina z lepim iztekom (dovolj skrita očem javnosti) je bilo smučišče na Rakitni. Tam sem kar nekajkrat celo popoldne tekal po hribu navzdol, nosil padalo nazaj v hrib in na litre »švical«! Od letenja pa le nekaj metrski »poskoki« do največ meter nad tlemi. Vaška mularija, ki je prišla »firbce past« in gledat norca, ki se preganja gor pa dol po hribu, mi je prijazno razložila, da kadar pa od Slivnice piha, pa »zmajarji« prav lepo letijo, tam z Županovega vrha! In res! Prvič, ko so »vremenarji« napovedali zahodnik v osrednji Sloveniji, sem se spravil v mojega starega hrošča, pa hitro na Rakitno. Nekako sem našel pot in stezo, ki sta me pripeljali na očiščeno ploščad zmajarskega vzletišča na Županovem vrhu. Kar močno je vleklo od zahoda, naravnost iznad Rakitne, ki je ležala daleč spodaj. Naravnost v smeri vzletišča! Daleč zadaj, na ravnini, sem razgrnil padalo, da bo dovolj prostora za dvig in pridobitev hitrosti pri vzletu. Zapel gurtne (nekaj podobnega kot so današnji sedeži za gorsko letenje) in končno pomislil tudi na varnost ter si prvič na glavo pripel plezalno čelado. Stečem v veter, roke z gurtkami dvignem visoko v zrak in krilo se lepo dvigne nad mojo glavo. Tečem do konca ravnine, a padalo ne leti, jaz sem še vedno trdo na tleh. Ponovim dvakrat, trikrat, a še vedno sem trdo na tleh! Ker sem prepričan, da moram odleteti, saj so vsi »pogoji idealni« (seveda nisem imel pojma o idealnih pogojih), se po petem ali šestem poizkusu, na koncu ravnine pogumno vržem v »ribo« in z glavo naravnost v grmovje in manjše drevje, dobrih deset ali petnajst metrov nižje! Seveda, da nisem mogel preleteti grmovja in dreves, saj danes vem, da je moje prvo »pravo« jadralno padalo imelo fineso 1:0. Da, ena proti nič! Razen ranjene samopodobe, ki pa sem jo, na srečo, videl edino le jaz in seveda nekaj bušk, izkušnja ni pustila hujših posledic!

Ker pa sem padalo kupil za letenje, sem pač moral nekje leteti. Moj neumorni duh iskanja je našel primerno mesto na Vremščici! Še iz časov, ko sem se, kot pomočnik strojevodje, vozil pod obronki Vremščice, kasneje pa hodil po »slovenski planinski poti«, sem vedel, da mora biti Vremščica pravi kraj, kjer bom končno letel! Po daljšem deževnem obdobju, so se naredili lepi jasni dnevi, jaz pa v avto in hajdi na Vremščico. Letet! Ko prispem, me malce zmoti smer vetra. V svojem neznanju in nepoznavanju meteorologije sem bil prepričan, da bo pihalo od Divače čez ravnino in navzgor proti vrhu, v resnici pa je pihal vzhodnik. »Vzhodnik!« Zagotovo s trideset ali več km/h! V svoji neizmerni želji sem bil prepričan, da je to pravi veter za letenje! Bom pač letel na drugo stran, ne proti Divači! Danes, ko znam to oceniti, vem, da sem jo zaradi popolnoma neprimerne vetra za letenje na Vremščici, še srečno odnesel! Ker so me izkušnje z Rakitne, predvsem pa z Županovega vrha izučile, da je za trde pristanke z glavo naprej potrebna čelada, sem jo tudi tokrat, na mojo srečo, glede na nadaljnje dogodke, pripel na (zabito bučo) glavo! Raztegnem krilo, se pripnem, zajamem sapo, da bom »močnejši« in potegnem za A gurtne! V trenutku je padalo postalo jadro, ki me izstreli proti tlom in že me vleče s hitrostjo 20 km/h ali več, po kraškem travniku, posutem s posameznimi skalami, ki štrlijo iz trave! Nagonsko navijam krmilne vrvice in jih vlečem k sebi, a predno mi uspe krilo dokončno podreti, že udarim ob skalni rob s tako silo, da se mi Peltz-ka vdre in poči! Ustavim se in obležim, prepričan, da sem si zlomil vrat in bom ostal tetraplegik! Vrat in glava me močno bolita, a ker čutim boleče razbite komolce in kolena, vem, da še nisem popolni invalid na telesu! Glede uma, to pa res nisem več prepričan! S težavo zložim in zapakiram mojega Firebird-a v vrečo in nikoli, res nikoli več ne pomislim, da bi letel s to junjo!

Srečanje s sodobnimi jadralnimi padali

Tako, kot sem že povedal, so bile že od začetka sedemdesetih let, gore moja velika ljubezen, ki mi jo je, na srečo, uspelo prenesti tudi na sina. Konec devetdesetih, ko je bil v tretjem letniku gimnazije, je delal obsežno raziskovalno nalogo o slovenskih endemičnih rastlinah. Rastišča le teh so raztresene po celotni Sloveniji in večina jih je v visokogorju. Seveda je potreboval taksista in vodnika. In kdo je boljši od očeta!? Tako naju je konec junija ali v začetku julija pot zanesla v Krnsko pogorje, iskat škrlatnordeči kamnokreč in ozkolistno, endemično, vrsto preobjede. Pa obsediva tako, pozno popoldne, na robu Batognice, malicava in uživava ob razgledih po dolini Soče. Nenadoma opazim tam daleč okrog Planice, tri barvaste lise, ki krožijo ena za drugo ob rebri navzgor. Pomislim na zmajarje! Dvigajo se višje in višje, vedno bližje nama in že vidim, da to pa

niso zmajarji, ampak nekaj čisto drugega. Čisto prava jadralna padala sodobne konstrukcije in že čisto podobna izgledu današnjih jadralnih padal. Daleč zunaj nad dolino se dvignejo do najine višine in dva se zapeljeta proti planinski koči na Krnu, kjer tudi pristaneta. S sinom se pospešeno odpraviva tja, saj moram spoznati te letalce, jih malce izprašati in se pozanimati, kako in na kakšen način lahko tudi jaz pridem do te fantastične leteče naprave! A ker je do kočice kar več kot pol ure, se tik predem prispeva, dve veliki krili odlepita od trate pod kočico in poletita v dolino. Takoj vem! Da, to je to, kar si želim že vse življenje! To je tisto pravo! Na goro peš, dol pa lepo odletiš!

A je minilo skoraj leto preden sem se odločil in takrat, na že zelo uporabnem internetu našel tri jadralno-padalske šole. Prvi, ki mi je odgovoril, je bil Dule Orehek, inštruktor iz JPK Polet Kamnik. Pokličem, se dogovoriva in čez kakšen teden sem že »šolar«! V sredo popoldne smo se dobili na »smučišču« pod Rožnikom. Ja, to je tista jasa, za hišami, levo pred Gostilno Čad pod Rožnikom! Pred trideset leti je bila to velika jasa, kjer je pozimi smučala otročad iz Rožne doline, pred dvajsetimi leti, ko smo pričeli s tečajem, je bila praktično še brez zarasti, danes pa je le še majhen delček, ki je ostal neporaščen. No in usedli smo se na vrh, čisto pod drevesa, v senco in Dule nam je razlagal. Pravila, zakone, konstrukcijo, tehnologijo, predvsem pa tehniko vzleta. Na koncu predavanja je odprl tri »ruzake«, ki smo jih najbolj zagreti že na začetku prinesli iz njegovega avtomobila. In ven so pogledala prava, svetleča in šumeča padala. Prava krila, ki smo jih razprostrli po travi, poravnali in najbolj zagreti trije smo se pripeli. Seveda je bil na programu dvig in vodenje krila po strmini navzdol. Prvi je nalogo izpeljal kar solidno, čeprav je za njim letelo kar nekaj Duletovih, »pi..., teč' pod padalo, desno, desno, levo, pi..., levo!« Še dobro, da se je padalo porušilo, saj bi pi..., še kar »letele« za njim! Drugi je imel manj sreče, saj ga je že na začetku zasul Duletov paket, »pi... laufi, laufi, saj nisi baletka, da cepetaš na mestu, laufi!« No, pa je bilo hitro konec, saj revež res ni znal teči ali pa si ni upal. Na kocu prve trojice, sem bil na vrsti jaz. Malo iz strahu, da ne bi doživel inštruktorjevega vala pi..., malo pa tudi zaradi prejšnjih izkušen z dvigovanjem Firebird-a, sem potegnil »po moško«! V trenutku je bilo krilo nad glavo, instinktivno zavrem, in padalo me dvigne od tal. Nemogoče! Saj letim, letim! Dule vpije, »zavir'i, zavir'i, pi..., zavir'i!« A jaz sem kot v transu! Padalo počasi drsi proti smrekam na dnu vzpetine in jaz kot »izkušen« pilot rahlo zavrem, popustim, potegnem desno komando, da se krilo postavi prečno na hrib ter takoj zategnem komande do konca! Dule priteče po hribu: »Pi..., ti s' pa že let'u!« Seveda, priznam izkušnje z Firebird-om izpred let in pa kar nekaj poznavanja teorije o aerodinamiki, pridobljene pri modelarstvu. Lahko, da

bo kdo pomislil ali pa, da izgleda, kot da želim Duleta prikazati kot človeka brez omike, pa ni res. Takšen je, in je pač bil Orehek! »Laufi, laufi, in pi...«, so bile besede, ki so ga določale na šolanjih, pa tudi na pivu po tečaju! Naj pojasnim, »pi...«, je tisti organ, ki nam je omogočil, prvi pogled v svet! Naslednji teden smo se dobili na šolskem terenu na Gozdu. Že od začetka tečaja je bil večino časa z nami tudi pomočnik-inštruktor Razo (Miha Razinger), kasneje, ko smo pričeli s prvimi »višinci« na Ambrožu in Gozdu, pa se nam je občasno pridružil tudi pomočnik-inštruktor Tomi (Tomaž Eržen). Ja, ja, dolgo se že poznamo, dolgo!

Pa tudi nadimek Janko, so mi uradno pripeli v tistem času! Res, da so me domači in prijatelji že od malega klicali Janko, pravo, takšno, »padalsko« ime JanKo., pa sem dobil šele na tečajih, ko je Razo nenehno vpil za mano, »to Janko, odlično Janko, zategni Janko« in podobno, a vedno je bil na koncu za poudarek Janko! Tako sem se na OLC profilu predstavil kot Janez Kocjan - JanKo. In tako je ostalo do danes!

Tam na šolskem terenu na Gozdu, so nekateri tečajniki še kar tekali pod krilom, sam pa sem veselo letel z vrha, čisto od gozda, pa daleč dol na ravnino. Vajo (polet) sem ponovil tudi petkrat ali več na tečajni dan. Letenje me je pri dobrih štiridesetih popolnoma prevzelo! Eni so pri štiridesetih začeli »skakati čez plot«, jaz pa s padalom! Še pred koncem začetniškega tečaja, sem že bil ponosni lastnik lepo ohranjenega Edelovega Space-a, ki sem ga kupil (po posredovanju Duleta) od Tomija. Od osmerice, ki smo začeli tečaj pod Rožnikom, nas je šest še hodilo na Gozd, po treh mesecih, pa smo le trije uspešno zaključili začetniški tečaj jadralnega padalca. Kot lastnik L licence, sem si, pa čeravno sem vedel, da sam ne bi smel, privoščil kar veliko pohodov v hribe, s poletom v dolino. Tako sem zvlekel padalo na Potoško goro, na Zaplato, na Kriško goro in na Polhograjsko Grmado ter od tam poletel v dolino. Tudi na Kredarico sem zvlekel Space-a in uspešno odletel v Vrata! Takrat, TNP-jevci (Triglavski narodni park) še niso vedeli, »da se divji živelj gora meče v prepade, ko zagleda jadralnega padalca«! Prvič se mi je zalomilo na Robleku. Tudi po tretjem poizkusu sem moral prenehati in padalo odnesti nazaj v dolino! Ja, tudi kasneje sem ga na mojih H&F (hodi in leti) pohodih, še velikokrat nosil navzdol! Jeseni sem se kot edini iz skupine, ki smo skupaj začeli tečaj, prijavil na izpit za licenco A, saj so nekateri odnehali, drugim pa je manjkalo še kar nekaj, od potrebnih petdeset »višincev« (polet višji od 50 m) na desetih različnih vzletiščih. A šele naslednje leto marca, sem v drugo, uspešno opravil praktični izpit za A licenco! Prvič sem žal za malenkost preletel pristajalni pravokotnik! Drugega poizkusa pa takrat še ni bilo. No in tako sem od marca 2001 ponosni lastnik A licence, pilota JP! In od takrat

»Letim«! Če ne drugače, pa z »dolenskih kucl'nov«! Ja, ja, pa še vedno, tudi v sanjah!

Rutinskih poletov z registriranih vzletišč ne bom opisoval, saj jih je bilo toliko, da že zdavnaj ne vodim več evidence o njih. Opisal bom le nekaj izjemnih dogodkov, pri katerih sem naredil nedovoljene napake, a se je na mojo srečo, vse srečno izteklo. Tiste lepše in uspešne trenutke in zgodbe, sem že opisal v starejših objavah, o neumnih in nepremišljenih trenutkih, v katere sem se spravil, pa bom nekaj vrstic napisal v nadaljevanju.

Zelo pomembno pri mojem letenju je pohodništvo z letenjem z vrhov, vzpetin in z gora! To prakticiram že od prvih dni samostojnega letenja. Tako sem kaj kmalu odnesel padalo na Mali Trebelnik (Zavrh), saj sem hotel resnično poleteti nad Borovniško dolino, tam, kjer sem tolikokrat, s pomočjo modelov, sanjal letenje! Vzlet je bil rutinski. Rahel vzhodnik je omogočal šolsko izpeljan vzlet! A Space pač ni bil vrhunski model! Letenje v veter je bilo zelo problematično, tudi na gasu sem se komaj, komaj izvekel iznad drevja in se zapeljal navzdol, desno do prvih košenic na Lazah. A groza, nad travnato dolino, po kateri sem hotel zapeljati na ravnino nad progo, kjer sem načrtoval pristanek, je na veliki višini napeljan električni kabel, ki povezuje hiši na levi in na desni vzpetini! Ker resnično ni druge rešitve (levo je sadovnjak, desno pa stanovanjska hiša) zaviram, zaviram, zaviram skoraj do maksimuma, samo da se ne obesim na kabel visoko nad tlemi in ne treščim na tla! Neverjetno, a padalo zdrsne tik pod kablom, vendar preveč zavrtlo izgubi vzgon in z višine metra ali dveh sonožno, tako kot sem treniral na Lescah, pred skoraj tridesetimi leti, na »trdo« pristanem ter se brez posledic povaljam po tleh! Še enkrat se izkaže, »večja sreča kot pamet!« Kasneje od lastnika hiše na desni vzpetini izvem, da so se »neprevidni padalci«, že obesili na ta kabel!

Šmarna gora in ob njej stoječa Grmada sta bili po letu dva tisoč že zaprti za prosto letenje, a ob zmajarski rampi so še vedno vzletali lokalni piloti. Tudi jaz sem bil takrat »lokalec«, saj sem se iz Ljubljane preselil v Pirniče. No, pa sem zvekel mojega Space-ja na Grmado! Čeprav je zgoraj na grebenu rahlo pihalo od severa, me je močan »vzgornik« prepričal, da sem (malo nižje) razgrnil krilo in se po »vseh pravilih« pripravil za vzlet! Aktivno potegnem za nosilne

trakove, krilo se takoj formira, »vzgornik« me vzdigne za meter ali dva in »že sem v rotorju«!!! Bum, tresk, pok, pok, je ropotalo in tolklo po grmovju (Andrej z Muljave, reče fraščevju) in takoj sem boleče razumel, kaj pomeni vzlet v rotor! Vsled te boleče izkušnje sem kasneje velikokrat nosil padalo nazaj v dolino, če pa je bilo mogoče, pa vzletal z bistveno nižjih mest!

Pa še ena z vzletišča Zavrh nad Borovnico, ki govori o srečno rešeni »negativi« tik nad tlemi! Torej, vzletim na Zavrhu. Ker piha severovzhodnik, proti severu-vzhodu in uradnemu pristanku pri Škorpionu ne gre, zato se odpeljem desno, ven nad ravnino, potem pa počasi tonem in se spuščam proti dolini. Mesto za pristanek sem izbral na južnem delu Borovnice (tik ob železniškem tunelu), saj se tu prične vzpenjati cesta na Pokojišče in Zavrh. Pač, načrtoval sem peš hojo po avtomobil, ki sem ga imel na Zavrhu. Seveda sem želel pristati čim bližje hribu! In glej (hudiča), malo pred tunelom, kjer stoji zadnja hiša nad cesto, pod cesto nižje pa je kozolec, je lastnik napel električni kabel s slemena hiše na sleme kozolca. Približno trideset metrov nad tlemi! Ker tega nisem vedel, od daleč pa tenkega kabla tudi nisem videl, sem se prav počasi z zavrtim padalom pripeljal ob hribu nad cesto! Deset, petnajst metrov pred sabo zagledam kabel in panično potegnem levo komando za zavijanje vstran od hiše in hriba na desni! V trenutku se padalo zavrti v »negativo«! Iz strahu (ne znanja) dvignem roke in takoj rahlo zavrem na desni komandi! Padalo se ustavi, potone za »ogromnih« deset ali več metrov in se, brez mojega posredovanja, zapelje naravnost na travnik, tik ob kozolcu! Od strahu in šoka komajda kaj zavrem, tako, da se pri pristajanju, grdo povaljam po travi! Moja prva in na veliko srečo, uspešno rešena negativa! Od takrat ne pomnim, da sem še kdaj spravil padalo v negativni zavoj! Tudi »helikopter«, ki naj bi bil enostaven manever, je še vedno tabu!

In potem sem kupil Edel-ovega Promis-a in prvi preskok Kokre je bil realiziran, pa tudi obrat na Potoški s povratkom na pristanek v Novakih mi je uspel. Kar nekajkrat! S Promis-om sem pričel resnično »leteti«! Deset, petnajst, tudi dvajset kilometrov dolgi preleti niso bili več nedosegljivi. A Promis je bil zoprna naprava! Nemirni stabilizatorji so se kar naprej zapirali, tako, da je bilo letenje vedno na robu nezaželenosti

situacije. Tudi dvig, predvsem v rahlo močnejšem vetru, je bil zelo zahteven in težko kontroliran! Bilo je potrebno zamenjati zahtevno in zame neprimerno napravo.

Naj pred nadaljevanjem povem le, da sem se, v desetih letih letenja in po nespametnem startu v rotor na šmarnogorski Grmadi, izognil vsem traparijam, ki bi jih lahko »zakuhal« na H&F izletih na karavanške vrhove: Storžič, Stol, Begunjščico, Golico in Dovško Babo ter v Julijce in Bohinjska vzletišča Vogar, Studor in Vogel! Pa tudi Krim, Zavrh in Slivnica so bili kar nekajkrat uspešno opravljena pohodniška naloga z uspešnimi vzleti! Tudi na Vremščico in na Županov vrh sem se odpravil in tudi od tam uspešno odletel!

Tudi H&F pohodi in srečanja v organizaciji »velikega motivatorja« Sandija Marinčiča, so že od prvih dogodkov moje veselje! Če je le mogoče, se jih redno udeležujem in to že od prvega »triatlona na Storžič«! Z novim Riverjem sem prvič preletel trikotnik Krvavec, Kriška gora, Kočna, nekajkrat izpeljal lijaškega kurirčka, ki mu je kar dvakrat zmanjkalo par kilometrov do sto, a je zame bil vedno enak »stotki«! »Stotka«! Sanje vsakega jadralnega padalca, začetnika! Po dobro opravljenem treningu, iskanja termičnih minimalk na Smuku ter uspešni letalni pomladi v Karavankah, kjer sem izkusil tudi močno spomladansko termiko, vse z dobrim starim Riverjem, sem končno strokovno in psihično dozorel za Soriško planino (prosto po Simeonu Klokočovniku)!

Po sedmih letih »stare ljubezni« z River-jem, sem si privoščil »novo ljubico«, Mentorja3, ki je moje meje v letalnih apetitih postavil nivo višje! Res ne razumem, zakaj imajo vsa padala moška imena, saj bi jim ženska, vsekakor lepše pristajala, sploh pa zato, ker za njih skrbimo in jih pazimo, bolj kod marsikdo na zakonca! No ja, saj si to tudi zaslužijo, te naše ljubice, ko jim pa dobesedno zaupamo svoja življenja!

Četrtega avgusta 2013 je dozorelo! S še petimi padalskimi kolegi iz Poleta Kamnik ter še nekaj drugih pilotov, smo se optimistično odpravili na Sorico! In, naredil se je »pravi« dan! Opravil sem vse po navodilih Primota (Robi Dolničar) in Turčina (Alojz Turk), ki sta me temeljito podučila,

predvsem o vzletu in prvih pobiranjih na levo od starta!

Vse do Krna je potekalo »kot po maslu«! No tam pod Krnom, pa se je zataknilo skoraj za pol ure! Nikakor ni hotelo na primerno višino za preskok do Stola, ki pa ni ovirala le mene. So bili v vrsti tudi »top piloti«, ki so se takoj pognali za mano, ko so uvideli, da mi bo uspel priključek Stola. Bil sem pač prvi, ki se je naveličal »malinanja« in se »vrgel čez«! Na Stolu smo si nabrali zaloge višine in do konca grebena, se je lepo izšlo. Tam pri Huminu (Gemona del Friuli), sem pa potegnil »ročno«! »Ziher je ziher«, če hočem tudi »domov«, moram obrniti in pozabiti na tiste, ki si upajo tudi čez »huminske joške«. Mogoče tudi sam enkrat, tam nekje pri peti ponovitvi, preskočim tudi to oviro in poletim še kam dalje! Nazaj je bila vse že »rutina«. Malo več truda pri pobiranju na Polovniku, Krn je dal »do neba«, le na Soriški sem izgubil kar precej pomembnega časa, pri nabiranju dovolj višine, za preskok grebena in nadaljevanje proti Ratitovcu ter Selcam v dolini, kjer sem tudi pristal. 145 km in osem ur v zraku, je za »nedeljskega pilota«, med katere se prištevam sam in seveda, tudi po vseh kriterijih spadam, izjemno uspešen prelet s povratkom po bohinjski »avtocesti«!

Srčno upam, da ga še kdaj ponovim! Seveda, če me bodo bolj izkušeni kolegi piloti povabili s seboj.

Danes, po šestdesetih letih sanj in resničnih dogodivščin, ko je spomin postal tako kratek, da se ne spomnim včerajšnjega kosila in tako dober, da še vedno vidim petletnika, ki stoji na »sepu« in si na paši, v »kravjeku« greje prezeble noge ter zasanjano gleda vrane, kako se igrajo v hladnem jesenskem zahodniku, vetru, ki piha tam od daleč, že s snegom pokritih Bohinjskih gora. Spominjam se prehojenih gorskih grebenov v Julijcih in sanj, kako poplesujem na dinamiki z igrivimi kavkami, kako se spuščam z mogočnim planinskim orlom po karavanških grapah, jadram s kanjami po obronkih Kuclja in Čavna, vse tja daleč do, v jesenski mrč zavitega Nanosa. Da, imel sem srečo, da sem te sanje že »dosanjal«, da sem vse to že doživel! Od Vinskih vrhov do Bohinjskih gora, vse v enem lepem in dolgem »preletu« življenja.

Da, življenje je bilo težko, na trenutke boleče, a vse skozi prežeto s sanjami in vero da enkrat poletim, poletim kot ptica. Te sanje so se mi uresničile, z največjo nagrado, z resničnim in pravim letenjem! Prostim in svobodnim letenjem, letenjem podobnim pticam, letenjem človeka, pod krilom jadralnega padala! Nekoč Ikarjeve sanje, so danes resničnost, ki se nam, izbranim srečnikom, dogajajo v živo!

Janez Kocjan - JanKo

Ture in prireditve leta 2020

Na naslednjih straneh najdete seznam tur in prireditev, ki jih bodo leta 2020 predvidoma organizirali klubi Skale. Ture so namenjene vsem gornicam in gornikom, neodvisno od članstva v klubih Skale. Udeležba na njih je za vse brezplačna.

Na vseh turah, razen kjer je to posebej navedeno, je poskrbljeno za vodenje, vendar je za svojo varnost odgovoren vsak udeleženec sam. Dolžnost udeležencev ture je, da se pred turo dobro pozanimajo o njeni zahtevnosti in nujni opreми ter se odločijo le za tiste ture, ki jih lahko varno opravijo. Če karkoli ni jasno ali ste v dvomih, se posvetujte z vodnikom ali organizatorjem ture.

Nekateri uporabljeni znaki:

Za več podatkov pokličite telefonsko številko.

Za več podatkov pišite na elektronski naslov.

Tura bo samo v lepem vremenu, če bodo napovedane padavine, tura odpade ali bo prestavljena (po navadi za en teden).

Tura bo v vsakem vremenu. S seboj vzemite primerno opremo!

Datum in potek ture sta samo informativna, prilagodili ju bomo trenutnim razmeram.

Turni smuk - za turo potrebujete popolno turnosmučarsko opremo.

Gorskokolesarska tura.

Tura je primerna za otroke nad 5 let.

Tura je primerna za otroke nad 10 let.

Za otroke so primerni tudi nekateri izleti brez teh oznak, a se je o primernosti potrebno posvetovati z vodnikom ali organizatorjem izleta.

KOLEDAR TUR IN PRIREDITEV SKALE 2020

(januar - junij)

MESEC	DAN	DATUM	TURA	GORNIŠKI KLUB	VODNIK
januar	četrtek	2.1.2020	Roblek (1657 m)	Gomiški klub Karavanke	Ivo Jesenik
	sobota	11.1.2020	Miklavžev hrib (376 m), Slomnik (609 m), Brnica (457 m), Hom (570 m)	Gomiški klub Savinjske doline	Darja Golčnik, Tonika Nadležnik
	sobota	18.1.2020	Lavričeva pot	Gomiški klub Limberk	Janez Mežan
februar	nedelja	2.2.2020	Rožnik - obletnica ustanovitve Skale	Slovenski gomiški klub Skala	Gregor Gomišek
	sobota	8.2.2020	Šmarna gora (669 m)	Slovenski gomiški klub Skala	Gregor Gomišek
	sobota	15.2.2020	Ledno plezanje	Društvo lednih plezalcev Mlačca Mojstrana, Slovenski gomiški klub Skala	Pavel Skumavc, Gregor Gomišek
	sobota	22.2.2020	Zimska tura v Karavanke	Gomiški klub Limberk	Silvo Vrhovec
marec	nedelja	1.3.2020	Gomila - Podlaška gora (816 m)	Gomiški klub Gornjesoške doline	Benjamin Černe
	sobota	14.3.2020	Ledenik (1072 m)	Gomiški klub Limberk	Franc Koželj
	sobota	21.3.2020	Polhogradska Grmada (898 m) in Tošč (1021 m)	Gomiški klub Karavanke	Andrej Hude
	sobota	28.3.2020	Jakobova pot II. Kostanjevica - Hrušica	Gomiški klub Limberk	Magda in Samo Butkovič
april	sobota	4.4.2020	Učka - Vojak (1401 m)	Gomiški klub Limberk	Rado Kralj
	sobota	11.4.2020	Gradiška Tura (793 m) - Otmarjeva pot	Gomiški klub Gornjesoške doline	Slavica Boljat, Mitja Šavli
	sobota	18.4.2020	Skradski vrh in Vražji prolaz (1044 m)	Gomiški klub Limberk	Majda in Polde Sadar
	sobota	25.4.2020	Slavnik (1018 m)	Gomiški klub dr. Henrik Tuma	Silvo Klemenčič
	sobota	25.4.2020	Romanje sosedov	Slovenski gomiški klub Skala	Vinko Gartner, Julij Ulčar
	sobota	25.4.2020	Plezanje za naše najmlajše I.	Gomiški klub Gornjesoške doline	Miloš Gabrijelič
	nedelja	26.4.2020	Plezanje za naše najmlajše I.	Gomiški klub Gornjesoške doline	Miloš Gabrijelič
maj	petek	1.5.2020	Višarje (1766 m)	Gomiški klub Karavanke	Jože Benedik
	nedelja	3.5.2020	Odsek Slomškove poti: Olimje - Žusem - Ječovo	Gomiški klub dr. Henrik Tuma	Franc Zabukošek
	petek	8.5.2020	8. tridnevni pohod po krožni pešpoti "Prijetno domače"	Gomiški klub Limberk	Janez Mežan
	sobota	9.5.2020			
	nedelja	10.5.2020	Kocbekovo priznanje za leto 2019 in tura na Veliko planino (1666 m)	Gomiški klub Savinjske doline	Tonč Žunter, Bojan Okrogar
	sobota	16.5.2020			
	sobota	23.5.2020	Crete dal Crons	Gomiški klub dr. Henrik Tuma	Bine Mlač, Slavica Dudarova
	sobota	30.5.2020	Peca (2126 m) iz Črne na Koroškem	Gomiški klub Savinjske doline	Viktor Povod - Fika
junij	nedelja	31.5.2020	Kobesnock (1820 m) - Ziljske Alpe	Gomiški klub Gornjesoške doline	Slavica Boljat
	sobota	6.6.2020	Pot po robu (od Predmeje do Cola)	Gomiški klub dr. Henrik Tuma	Bruna Dekleva
	sobota	13.6.2020	Štol po plezalni	Gomiški klub Limberk	Janez Perko
	sobota	20.6.2020	Jezersko (889 m), Goli vrh (1787 m)	Gomiški klub dr. Henrik Tuma	Gregor Gomišek, France Utjanja
	četrtek	25.6.2020	Loški slapovi	Gomiški klub Gornjesoške doline	Slavica Boljat, Mitja Šavli
	sobota	27.6.2020	Krožna tura nad prelazom Mokrine	Gomiški klub dr. Henrik Tuma	Bine Mlač, Slavica Dudarova

KOLEDAR TUR IN PRIREDITEV SKALE 2020

(julij - december)

MESEC	DAN	DATUM	TURA	GORNIŠKI KLUB	VODNIK
julij	sobota	4.7.2020	Tradicionalno srečanje v Zavru pod Šmarno goro	Gomiški klub Jakob Aljaž	Janez Kocjan - Janko
	sobota	11.7.2020	Veliki Rogatec (1557 m) in skrivnostne lepote pod njim	Gomiški klub Savirjske doline	Tonika Nađeznik, Ratko Žerovnik
	sobota	18.7.2020	Monte Zermula (2145 m)	Gomiški klub Karavanke	Vinko Gartner
	sobota	25.7.2020	Jepca (1610 m)	Slovenski gomiški klub Skala	Grega Hrovat, Gregor Gomišek
avgust	sobota	1.8.2020	Škrlatica (2738 m)	Slovenski gomiški klub Skala	Samo Butkovič
	četrtek	6.8.2020	Po Aljaževi poti od doma do doma	Gomiški klub Jakob Aljaž	Tomaž Mis
	sobota	8.8.2020	Lučki dan s turo na Krževnik (1910 m)	Gomiški klub Savirjske doline	Tonč Žunter, Janko Kovačič
	sobota	15.8.2020	Molička peč (1780 m)	Gomiški klub Savirjske doline	informacije Tonč Žunter
	nedelja	16.8.2020	Mangartska planina	Gomiški klub Gornjesške doline	Benjamin Černe, Dušan Žnidarčič
	sobota	22.8.2020	Viš (2666 m)	Gomiški klub Limberk	David Sadar
	nedelja	30.8.2020	Ankogel (3250 m)	Gomiški klub dr. Henrik Tuma	Bojan Pograjc
september	sobota	5.9.2020	IV. odsek Traversate Carnice – Sentiero delle Pace – Fridensweg	Gomiški klub dr. Henrik Tuma	Bine Mlač, Slavica Dudanova
	sobota	12.9.2020	Plešivec (2005 m) - balkon nad Trento	Gomiški klub Karavanke	Franci Jesenik
	sobota	19.9.2020	Monte Chiavals (2098 m)	Gomiški klub Limberk	Irma in Stane Erjavc
	sobota	26.9.2020	Srečanje in piknik Skale	Slovenski gomiški klub Skala	Gregor Gomišek, France Urbanja
	sobota	26.9.2020	Plezanje za naše najmlajše II.	Gomiški klub Gornjesške doline	Miloš Gabrijelič
	nedelja	27.9.2020	Plezanje za naše najmlajše II.	Gomiški klub Gornjesške doline	Miloš Gabrijelič
oktober	sobota	3.10.2020	Jakobova pot III. Hrušica - Novo mesto - Vavta vas - Vrhtrbnje	Gomiški klub Limberk	Magda in Samo Butkovič
	nedelja	4.10.2020	Jakobova pot IV. Vrhtrbnje - Stična	Gomiški klub Limberk	Magda in Samo Butkovič
	sobota	10.10.2020	Pot suverenosti - po hribovju Orlice	Gomiški klub dr. Henrik Tuma	Franci Čtčec, Silvo Klemenčič
	sobota	17.10.2020	Mala Ponca (1925 m)	Gomiški klub Limberk	Andrej Hrnec
	sobota	24.10.2020	Korada (812 m)	Gomiški klub Gornjesške doline	Dušan Žnidarčič
	sobota	31.10.2020	Komemoracija na Dovjem	Gomiški klub Karavanke	Julij Učar
november	sobota	7.11.2020	Borovška gora - Cerk (1192 m)	Gomiški klub Limberk	Rajko Peterlin
	sobota	14.11.2020	Veliko Kozje (993 m)	Gomiški klub Savirjske doline	Janko Kovačič
	sobota	21.11.2020	Goriški Kras - Trstelj	Gomiški klub Gornjesške doline	Benjamin Černe
december	petek	18.12.2020	Tradicionalno predbožično srečanje	Slovenski gomiški klub Skala	Organizacijski odbor
	sobota	19.12.2020	Božične skrivnosti v jami Pekel in Rimska nekropola	Gomiški klub Savirjske doline	Bojan Okrogar
	petek	25.12.2020	Ogled živih jasic v ledu (Mlačka, Mojstrana)	Slovenski gomiški klub Skala, Klub lednih plezalcev Mlačka	Pavel Skumavc, Gregor Gomišek
	sobota	26.12.2020	Tradicionalni pohod na Sv. Jakoba	Gomiški klub Jakob Aljaž	Tomaž Mis

Gorniški klub Karavanke

četrtek, 2. januar 2020

Roblek (1657 m)

Roblekov dom na Begunjščici je planinska postojanka, ki stoji na razgledni točki zahodnega grebena Begunjščice. Imenovan je po Hugu Robleku, pobudniku planinstva na Gorenjskem. Tudi mi se bomo, na drugi dan novega leta, podali v enega najbolj opevanih koticov naše domovine.

Dobimo se ob 8. uri na parkirišču pri gostišču v Dragi. V primeru ugodnih snežnih razmer bo tura lahko podaljšana do Begunjščice.

Priporočljive so pohodne palice, dereze, cepin in gamaše, v nahrbtniku pa naj bo vse, kar zahteva zimska tura.

Srečno!

Ivo Jesenik

04 5333 745

Gorniški klub Savinjske doline

sobota, 11. januar 2020

Miklavžev hrib (376 m), Slomnik (609 m), Brnica (457 m), Hom (570 m)

Zberemo se ob 8. uri na parkirišču mestnega kopališča Celje pri restavraciji Merx na jutranji kavici.

Dostop: avtocesto Ljubljana-Celje zapustimo na odcepu Celje-zahod Lopata, po dveh krožiščih prečimo semafor na Ljubljansko cesto mimo Medloga in pri prvem semaforju zavijemo desno na parkirišče.

Krenemo proti kajakaškemu klubu Špica do Savinje, prečimo most in pridemo do informacijske table Mestni gozd, kjer si ogledamo potek naše poti, ki jo bomo prilagodili glede na vremenske razmere.

Med potjo si ogledamo hišo na drevesu, ki je odprta po predhodni najavi. V Domu na Brnici se lahko okrepčamo. Na izhodišče se vračamo po drugi poti.

Hoje je za 5-6 ur.

Priporočljive so pohodne palice in gamaše, v nahrbtniku pa naj bo vse, kar zahteva zimska tura.

Darja Goličnik

041 627 843

Tonika Nadvežnik

041 457 085

Gorniški klub Limberk

sobota, 18. januar 2020

Lavričeva pot

Dobimo se ob 8. uri pred Osnovno šolo Ferda Vesela v Šentvidu pri Stični.

Tura bo potekala po Lavričevi poti. Med turo bo sv. maša za vse pokojne gornike in srečno gorniško sezono.

Pot je primerna za vse, ki imajo vsaj malo kondicije.

Hodili bomo od 5 do 6 ur. Opremo prilagodite trenutnim vremenskim pogojem.

Zaželeno so predhodne prijave!

Janez Mežan

070 600 890

Slovenski gorniški klub Skala

nedelja, 2. februar 2020

Rožnik

Nočni pohod ob obletnici ustanovitve Skale

Na svečnico leta 1921 so se v Ljubljani, v Prešernovi sobi gostilne Novi svet, zbrali gorniški navdušenci na ustanovnem zboru Skale. Prav je, da se zaradi prihodnosti zazremo tudi v preteklost.

Zato se bomo v nedeljo, 2. februarja, na svečnico, ob 19. uri srečali v Ljubljani pred Muzejem novejšje zgodovine v Tivoliju in z baklami odšli na vrh Rožnika. Med potjo se bodo kresale ideje o našem nadaljnjem delovanju, zato pridite v čim večjem številu – člani vseh klubov Skale, somišljeniki, dvomljivci in nasprotniki. Vsi ste dobrodošli, če boste le prispevali k dobremu vzdušju in svežim idejam.

Gregor Gomišček

041 678 716

sobota, 8. februar 2020

Šmarna gora (669 m)

Tradicionalni skalaški izlet na priljubljeno izletniško točko v okolici Ljubljane bomo povezali z udeležbo pri sveti maši, ki jo ob slovenskem kulturnem prazniku daruje g. France Urbanija, triglavski župnik in predsednik Častnega razsodišča Skale, v spomin na vse kulturnike (začetek maše je ob 11. uri).

Proti vrhu se bomo podali ob 9.30 z glavnega parkirišča pod Šmarno goro, ob Tacenski cesti pri mostu čez Savo. Večinoma bomo sledili nemarkiranim in ne tako obljudenim potem. Vrnitev s Šmarne gore bo ob 13. uri prek Grmade.

Prisrčno vabljeni tudi tisti, ki bi raje šli na Šmarno goro sami, da se nam na vrhu pridružite.

Hoje je za dobro uro, priporočam vodotesne, toplejše čevlje in smučarske palice. Ker cerkev na Šmarni gori ni ogrevana, svetujem tudi toplejša oblačila.

Lahek, nezahteven, a prijeten izlet je v lepem vremenu primeren za družine z otroki.

Gregor Gomišček

041 678 716

Društvo lednih plezalcev Mlačca in Slovenski gorniški klub Skala

sobota, 15. februar 2020

Ledno plezanje

Vabimo vas na ledno plezanje, ki bo potekalo v soteski Mlačca v Mojstrani. Tam se bomo lahko na varen način in pod strokovnim vodstvom naučili osnovnih veščin hoje in plezanja v ledu, zato to priporočamo vsem, ki se pozimi gibljete v gorah.

Na izbiro bo več možnosti: hoja z derezami po lahki, ledeni strmini, ledno plezanje v lažji smeri z manjšo strmino in ledno plezanje v težji smeri z večjo strmino.

Dobimo se ob 10. uri pred Slovenskim planinskim muzejem v Mojstrani ali kasneje kar v soteski Mlačca.

Udeleženci naj imajo primerno opremo (dereze, čelado in plezalni pas), le ledna kladiva si bo možno izposoditi.

Pavel Skumavc

031 677 203

Gregor Gomišček

041 678 716

Gorniški klub Limberk

sobota, 22. februar 2020

Zimska tura v Karavanke

Dobimo se ob 7. uri na parkirišču na mejnem prehodu Ljubelj.

Tura je primerna za izkušene in dobro kondicijsko pripravljene gornike.

S seboj je potrebno vzeti zimsko opremo (dereze, cepin, čelado,...) in vse kar sodi k obvezni zimski opremi. Za vrh in lavinski trojček se dogovorimo pred turo.

V primeru slabega vremena bomo turo prilagodili vremenskim razmeram.

Silvo Vrhovec

041 716 430

Gorniški klub Gornjesoške doline

nedelja, 1. marec 2020

Gomila - Podlaška gora (816 m)

Dobimo se ob 8. uri v Grgarju pri športnem igrišču.

Pot bomo pričeli Na Borovi poti in si ogledali vojaško pokopališče in starodavno cerkvico sv. Petra. Nadaljevali bomo do zaselka Fobca in Fobški kal, se povzpeli na Gomilo v grebenu Podlaške gore. Na vrhu je piramida iz prve svetovne vojne v spomin gen. Achileju Pappi. Z vrha je tudi lep razgled proti morju in Krnskemu pogorju. Vračali se bomo mimo zaselka Madoni, Zabrdra, Biteža nazaj na izhodišče. Marsikaj zanimivega bomo videli ob sami poti.

Pot nam bo vzela kar nekaj časa, zato naj bo v nahrbtniku dovolj zaloge.

Benjamin Černe

031 224 114

Gorniški klub Limberk

sobota, 14. marec 2020

Ledenik (1072 m)

Ledenik je najvišji vrh pogorja Stojne, gozdnatega grebena, ki se nahaja med Kočevjem in Kočevsko Reko.

Izhodišče ture je v Kočevju. Ko prispemo do krožišča pri avtobusni postaji, zapeljemo v Podgorsko ulico, nato zavijemo desno, kjer je na koncu ulice označeno parkirišče. Tam je izhodišče ture.

Pot nas bo vodila do Livoldskega vrha in dalje do ostankov gradu Fridrihštajn (katerega je dal sezidati leta 1425 Friderik II Celjski za ženo Veroniko iz Deseniča). Nato nadaljujemo do Požganega hriba in Mestnega vrha, kjer so še vidne razvaline italijanskih bunkerjev iz II. svetovne vojne. Naslednja točka naše poti bo koča pri Jelenovem studencu (PD Kočevje) in nato Ledenic. Na poti je tudi več kraških jam (Ledena jama, Eleonorina jama,...).

Hoja traja približno 5 ur v obe smeri. Potrebno je imeti opremo prilagojeno vremenskim razmeram.

Dobimo se ob 7. uri na parkirišču na koncu Podgorske ulice v Kočevju.

Franc Koželj

041 716 430

sobota, 21. marec 2020

Polhograjska Grmada (898 m) in Tošč (1021 m)

Gre za lažjo pohodniško turo v Polhograjske Dolomite. Tošč predstavlja njihov najvišji vrh in je primeren za vse vrste pohodnikov. Tura je lahka in bo trajala s postanki vred približno od 4 do 5 ur.

Dobili se bomo na parkirišču v naselju Topol pri Medvodah ob 8. uri, do katerega se lahko pride iz dveh smeri:

- Iz smeri Ljubljane se peljemo preko Dobrove proti Polhovemu gradu. Pri naselju Hrstenice sledimo kašipotnim oznakam za naselje Topol pri Medvodah. Po približno štirih kilometrih se dobimo na večjem parkirišču v vasi Topol.
- Iz smeri Medvod se peljemo proti vasi Sora, kjer se usmerimo na križišču za Topol.

S parkirišča se bomo odpravili proti vasi Belo in zavili na gozdno pot proti Grmadi. Pot preči pobočje brez večjih sprememb višine, le na koncu pod vrhom je nekaj strmine. Z Grmade se bomo spustili do turistične kmetije Gonte in nadaljevali vzpon preko Malega Tošča na Tošč. Po kratkem počitku se vrnemo proti Gontam, kjer je predviden postanek v turistični kmetiji. Od tam se vračamo na izhodišče našega pohoda.

V primeru slabega vremena bo tura odpadla.

Andrej Hudec

031 351 536

Gorniški klub Limberk

sobota, 28. marec 2020

Jakobova pot II. Kostanjevica - Hrušica

Kostanjevica je najmanjše in eno najstarejših slovenskih mest, ki stoji na umetnem otoku, ki ga obdaja Krka in jo čuvata sv. Jakob in sv. Miklavž. Župnijska cerkev sv. Jakoba je iz 13. stoletja in je najstarejša ohranjena stavba v mestu.

Tam bomo pričeli romarsko kulturno Pot svetega Jakoba. Preko Malih vodenic, Dolenjskega Lurda bomo prispeli v Pleterje, kjer v samostanu bivajo kartuzijani od leta 1407. Nadaljevali bomo do vasi Mihovo, Dolenji Suhadol in proti večeru prispeli v Hrušico. Pot je dolga približno 27 km.

Potrebujemo dobro uhojene čevlje, hrano in pijačo iz nahrbtnika. Pohod bo ob vsakem vremenu.

Dobimo se pri cerkvi sv. Jakoba v Kostanjevici ob 8. uri.

Magda in Samo Butkovič

041 621 801

031 621 801

Gorniški klub Limberk

sobota, 4. april 2020

Učka – Vojak (1401 m)

Učka ni samo gora, kot zmotno mislimo, ampak je manjše pogorje, ki povezuje Istro in Kvarner. Dolga je 23 km, njen najvišji vrh pa je Vojak, ki je obenem tudi najvišji vrh istrskega polotoka.

Na Učko vodi več poti iz različnih smeri. Naša pot se bo tokrat začela v Šušnjevi. Šušnjeva se nahaja ob cesti Buzet - Labin. Parkirali bomo na parkirišču pri osnovni šoli, kjer bomo začeli s hojo. Na parkirišču se dobimo ob 7.30. Hoje bo za okoli 7-8 ur.

Pot je tehnično nezahtevna, na polovici poti se je bilo med ogledno turo možno oskrbeti z vodo, hrano pa je potrebno imeti v nahrbtniku. Za pot potrebujemo dobro obutev, zaželeno so pohodne palice in oblačila, primerna vremenskim razmeram. Seveda je dobro, da imate tudi nekaj kondicije.

V primeru napovedanega slabega vremena bo tura odpovedana.

Rado Kralj

040 537 740

Gorniški klub Gornjesoške doline

sobota, 11. april 2020

Gradiška Tura (793 m) – Otmarjeva pot

Ob jubilejni petdesetletnici odprtja Furlanove poti na Gradiško Turo so vipavski planinci odprli 19. maja 2019 novo pot.

Nova Otmarjeva pot je posvečena pokojnemu duhovniku, profesorju, prevajalcu in predsedniku PD Vipava Otmarju Černilogarju (1931-1999). Prav Černilogar je bil ključni mož, ob strokovni pomoči alpinista Sazonova – Tonača, za postavitev Furlanove poti.

Otmarjeva pot je kategorizirana kot zelo zahtevna. Dolžina poti je približno 450 m, višinska razlika 240 m. Vanjo so namestili okrog 420 m jeklenice, 220 klinov za njeno pritrditev in še 110 stopnih klinov.

Zbrali se bomo ob 8. uri na trgu v Vipavi, šli do kampa na Gradišču ter se pripravili za vzpon.

Obvezen del opreme je plezalni pas z varovalnim kompletom, čelada in dobra obutev.

Za udeležence, za katere bi bila ta pot prezahtevna, obstaja še lahka zavarovana pot do vrha Ture (z vpisno knjigo, žigom in velikim kovinskim križem), s sestopom po stezi do izhodišča.

Slavica Boljat

051 622 962

Mitja Šavli

031 325 938

Gorniški klub Limberk

sobota, 18. april 2020

Skradski vrh in Vražji prolaz (1044 m)

Ko so leta 1884 prvič omenili Vražji prolaz (Hudičev prehod), so zapisali, da je namenjen le najbolj pogumnim izletnikom. A danes pogum ni potreben, saj so poti po kanjonu lepo urejene.

Sprehodili se bomo ob potoku Curak, do koče Zeleni vir ter od tam vstopili v kanjon Vražji prolaz. Mimo Muževe hišice bomo prišli do železniške postaje Skrad, od koder nas pot pripelje do Skradskega vrha.

Ob spustu v dolino bomo šli mimo 70 m visokega slapa Curak in hidroelektrarne Munjara, ki je bila zgrajena leta 1921, takrat kot prva v Gorskem Kotarju.

Zbrali se bomo ob 8. uri, takoj na desni za mejnim preходом Petrina.

S seboj imejte veljaven dokument in čelno svetilko. Vstopnina za kanjon Vražji prolaz je 25 kun in ne sprejemajo evrov.

Majda in Polde Sadar

041 295 685

Gorniški klub dr. Henrik Tuma

sobota, 25. april 2020

Slavnik (1018 m)

Tumova koč na Slavniku nas tradicionalno vabi v svoje zavetje. Spodobi se, da najstarejši klub v SGK Skala, ki nosi ime po narodnem buditelju in alpinistu dr. Henriku Tumi, tu na vrhu Slavnika, opravi duhovno povezavo s svojim vzornikom.

Tokrat se dobimo na parkirišču v Podgorju ob 9. uri. Avtocesto proti Kopru zapustimo takoj, ko pridemo skozi predor Kastelec. Iz Ljubljane do Podgorja je približno uro vožnje.

Slavnik bomo lagodno dosegli v dveh urah. Na povratku se bomo ustavili v Kopru, kjer si bomo ogledali Škocjanski zatok – rezervat ptičev.

Pohod je primeren za vse.

Silvo Klemenčič

041 295 264

Slovenski gorniški klub Skala

sobota, 25. april 2020

Romanje sosedov

»... ne vrag, le sosed bo mejak«

France Prešeren

Vljudno vabljeni na romanje iz vasi Spodnje Rute (Untergreuth) pod Kepo na avstrijski strani Karavank do Aljaževega spomenika na Dovjem. Romarji, ki simbolično iz Avstrije prinesejo križ in ga pri Aljaževem spomeniku za tri mesece predajo v slovenske roke, s tem dejanjem simbolično sporočajo željo po prijateljstvu in čezmejnemu sodelovanju med tremi narodi, ki živijo v tem čudovitem prostoru.

V organizaciji »Prijateljev nove Anine koč« se bodo romarji podali na pot ob 8. uri izpod severne strani Kepe v vasi Spodnje Rute (Untergreuth) nad Baškim jezerom (Faaker See). Romanje, ki bodo pohod pričeli s slovesnostjo pred tamkajšnjo cerkvijo, bo pot vodila preko sedla Jepca (1600 m) in po slikoviti dolini potoka Belca. Na Dovje bodo prišli ob 16. uri, kjer jih pri Aljaževem spomeniku vsako leto pričakajo s svečanim sprejemom.

Pot tehnično ni zahtevna, je pa v primeru zimskih razmer potrebna primerna oprema.

Zbor udeležencev je pred cerkvijo v Spodnjih Rutah (Untergreuth) ob 7.45 uri, lahko pa se udeležite tudi svečanega zajtrka, ki je ob 7. uri.

Po turi se bo možno z avstrijskimi romarji peljati nazaj v Avstrijo po avtomobile. Zato prosimo za predhodno prijavo najmanj dva dni prej.

Vinko Gartner

040 380 056

Gorniški klub Gornjesoške doline

sobota in nedelja, 25. in 26. april 2020

Plezanje za naše najmlajše I.

Otroci radi plezajo po drevesih ali igralih. Nekateri iz veselja, drugi preizkušajo svoj pogum. Dajmo jim priložnost, da skozi igro spoznavajo plezanje in varno gibanje v skali.

Plezanje bo potekalo v enem od primorskih naravnih plezališč. Odvisno od trenutnih vremenskih razmer. Obvezno je spremstvo staršev, ki se bodo tudi lahko preizkušali v veščinah v skali.

Zaradi prevelikega števila in zadostnega števila vodnikov ter opreme je potrebna predčasna prijava.

Miloš Gabrijelčič

041 664 565

Gorniški klub Karavanke

petek, 1. maj 2020

Višarje (1766 m)

Kot vsako leto, bo tudi letos organiziran romarski pohod ob kapelicah, ki jih je umetniško ustvaril Tone Kralj, do Sv. Višarij.

Več kot 650 let je že od postavitve prve cerkve na Sv. Višarjah, kjer se srečujejo različne narodnosti: Slovenci, Furlani, Nemci in Italijani. Prav raznolikost jezikov lahko obarva še tako puščoben dan.

Zbor pohodnikov je ob 7. uri v Ratečah pred Kompasom (mejni prehod).

Hoje do vrha je za okoli 3 ure (možne so še zimske razmere), zato naj bo temu primerna tudi oprema.

Mašo za domovino, ki bo ob 11.30, bo najbrž kot vsako leto, tudi letos daroval g. župnik France Urbanija. Vsako leto se te slovesnosti udeleži veliko število pohodnikov, zato ste vabljeni tudi vi.

Jože Benedik

040 837 510

Gorniški klub dr. Henrik Tuma

nedelja, 3. maj 2020

Odsek Slomškove poti: Olimje - Žusem - Ječovo

Slomškova pot je dediščina gornikov in registrirana intelektualna lastnina Gorniškega kluba Savinjske doline od leta 2003. Kot tematska pot ima svojo povedno obliko - znak, ki jo karakterizira kot romarsko in smiselno pot po napotilu škofa Slomška: »Ljubite svoj rod, spoštujte svoj jezik« in »sveta vera bodi vam luč, materin jezik ključ do zveličavne omike«.

Poleg tega ima svoj avizo: »Gremo na romanje na pot, da se razveselimo in zdravo živimo. Gremo na romanje na pot, da nas Slomšek varuje zmot«. Avtorica teksta je Mihaela Kuzele, glasbe Peter Napret. Podrobno o tem v vodniku po Slomškovi poti od Stanka Klinarja izdane od Mohorjeve družbe Celje 2002.

Kot gorniško dediščino je prav, da ohranjamo to dragocenost in gremo na pot po delu poti, ki je bogata zanimivosti slovenske dediščine v času, ko se je Slomšek selil iz Bizeljskega v Novo cerkev leta 1827.

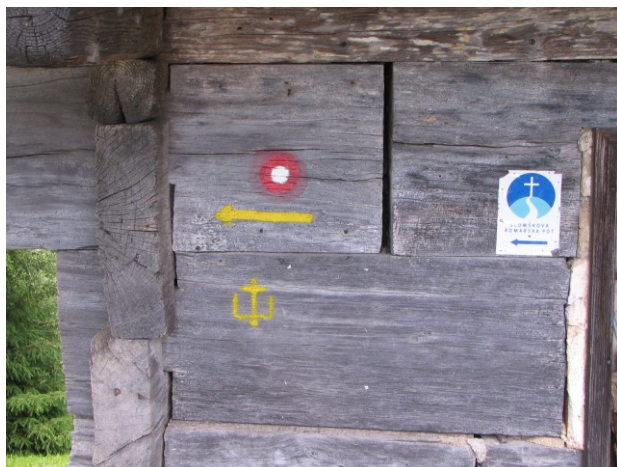
Torej, »prisrčno dobroprišli«! Dobimo se v Olimju pri Podčetrtku ob 7. uri, romanje zaključimo v gostišču Ječovo pod Žusmom. Poti je za 5 ur in je primerna za vse starosti in vsakem vremenu, razen v nalivu.

Priporočljiva je predhodna prijava!

Franc Zabukošek

031 691 940

petek, 8. maj - nedelja, 10. maj 2020

8. tridnevni pohod "Prijetno domače"

Krožna pešpot »Prijetno domače« je povezovalna pot po krajevnih skupnostih okrog občinskega središča. Na celotni poti je 12 informativnih turističnih točk z žigi. Pot je dolga dobrih 100 km, razkriva znamenitosti in lepote občine Ivančna Gorica, prehodi pa se v treh dneh. Približno tretjino poti je trasiral in markiral naš gorniški klub, ki ta del poti tudi vzdržuje.

Pridružite se lahko tudi v posameznih dnevih in prehodite le del poti. Dnevno se pohod z vmesnimi postanki zaključi po dvanajstih urah hoda in približno 35 prehojenih kilometrih.

Zbrali se bomo ob 7. uri pred občinsko stavbo v centru Ivančne Gorice. S seboj prinesite dobro voljo in ustrezno opremo (dobra obutev, pohodne palice).

Janez Mežan

070 600 890

Gorniški klub Savinjske doline

sobota, 16. maj 2020

Kocbekovo priznanje za leto 2019 in tura na Veliko planino (1666 m)

Zborna mesto je ob 7. uri pri cerkvi sv. Antona v Podvolovljeku.

Dostop je iz Luč ali iz Kamnika preko Rakovega v Podvolovljek. Skupaj se odpeljemo 1,5 km do kmetije Selišnik, kjer parkiramo avtomobile.

Peš se odpravimo do Seliške planine po strmi gozdni poti približno 1 uro. Od tam nadaljujemo na Malo planino in po pašnikih do kapele Marije Snežne na Veliki planini. Obiščemo še Gradišče, vrh Velike planine. Vračamo se mimo Črnuške kočice in Male planine nazaj na kmetijo Selišnik.

Skupne hoje je približno 5 ur. Pot je nezahtevna in primerna za vse.

Vse gornike vabimo, da se nam pridružijo ob 14. uri na kmetiji Selišnik, kjer bo podelitev Kocbekovega priznanja za leto 2019. Tam bo kratka slovesnost s programom in pogostitev.

Tonč Žunter

031 333 776

Bojan Okrogar

031 382 295

sobota, 23. maj 2020

Crete dal Crons

Zgoraj omenjeni hrib je na koncu doline (val) Aupa, ki se začne pri Možcu (Moggio Udinese). Lep vzponček in lepa razgledna krožna tura primerna tudi za nekoliko zahtevnejše upokojece. Še to: na tej gori so se v prvi vojni odvijali zadnji boji na »sektorju« Carnia. Več na mestu samem.

Parkirali bomo na visokem sedlu z imenom Na Kladju (1066 m; it. Sella di Cereschiatis). Malo po cesti, nato dobro uro navkreber do sedla (kažipoti). Na vrsti je malo več kot polurni vzpon na vrh in sestop nazaj do sedla. Z njega skozi gozd (le nekaj minut, če se ne zgubimo) do stare gozdne ceste in po njej nenehno navzdol. Vmes je še neka lepa jasica z še lepšimi klopmi (upam, da nisem pozabil). Še naprej navzdol – medtem se odprejo enkratni razgledi 360°. Poezija v malem in velikem. Prva polovica sestopa se konča pri sirarni (casera), ki je zdaj planina (malga) Glazzet Alta (1384 m). Če bo odrta, menim, da bo, bomo pogledali, ali prodajajo njihov svetovno manj znan sir ter tekoče izdelke na osnovi kavnihih zrn. S planine se spustimo navzdol po dveh precej dolgih, a ne prestrmih travnikih (planinskih pašnikih?) in enkrat ali dvakrat prečkamo gozdno cesto, ki je zaprta za javni promet. Ko stopimo na »zadnji« cestni odsek, še kratek čas po njem in kmalu smo pri naših vozili na štirih kolesih.

Če bo kaj volje se s sedla Na Kladju zapeljemo v smeri Gorenja Studena (838 m; Studena Alta) oziroma do zaselka Frattis in iz njega desno v dolino Gleriis. Ocena ceste med 1 in 10? Dajmo ji 2+! Na njenem koncu parkiramo in se sprehodimo do manjšega slapu. Zanj, ne vem, če še deluje. Bomo preverili. Sicer so pred nami čudoviti razgledi na sedem špic. Po tem družabnem dogodku se odpravimo nazaj na lokalno cesto in po njej v Tabljo, od koder vodi stara rimska cesta (zdaj je asfaltirana in opremljena s signalizacijo) v očetnjava. To je vse.

Oprema običajna, glede časa pa naj bi tura trajala najmanj tri ure in trideset minut. Morda malo več. Dobili se bomo, če bo vreme, ob 7.30 na mejnem prehodu Rateče.

Bine Mlač, Slavica Dudanova

031 604 311

Gorniški klub Savinjske doline

sobota, 30. maj 2020

Peca (2126 m) iz Črne na Koroškem

Zbrano mesto je ob 7. uri na avtobusni postaji Črna v lokalu Senica. Skupaj se odpeljemo skozi Podpeco do parkirišča »holcplac«.

Peš pot nas vodi mimo Florinove planšarije na Malo Peco, od tam pa na zavarovano pot in na vrh Pece - Kordeževa glava. Razgledi so lepi tako na našo kot na avstrijsko stran.

Sestopili bomo po markirani poti do koče.

Od tam obiščemo še votlino, kjer spi kralj Matjaž in sestopimo do parkirišča.

Skupne hoje je 5 do 6 ur.

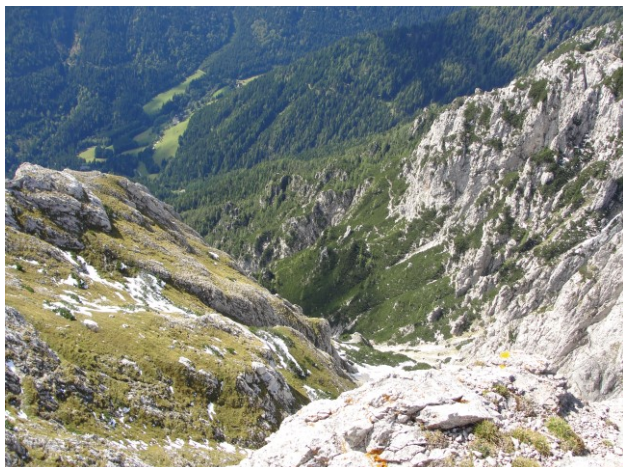
Pot je delno zahtevna v plezalnem delu, kjer se priporoča komplet za samovarovanje in čelada. Temu delu se lahko tudi ognemo tako, da nadaljujemo po markirani poti, ki jo bomo uporabili pri sestopu.

V primeru slabega vremena bo tura prestavljena.

Viktor Povsod - Fika

051 632 459

Gorniški klub Gornjesoške doline

nedelja, 31. maj 2020

Kobesnock (1820 m) - Ziljske Alpe

Kobesnock je manj poznan vrh, ki se nahaja zahodno od masivnega pogorja Dobrač. Z vrha, na katerem je križ, je lep razgled na že omenjeni Dobrač, Spodnjo Ziljsko dolino, del Julijskih Alp, Karnijske, Ziljske Alpe in ob lepem vremenu na del Visokih Tur.

Dobimo se ob 7. uri na večjem parkirišču pred Trbižem. Od tam se zapeljemo v Ziljsko dolino na Vršje / Windische Hohe (1110 m), kjer bomo parkirali.

S turo začnemo v smrekovem gozdu v smeri severovzhoda, večkrat prečimo gozdno cesto, nato proti severu do Dovške planine / Wertschacher Alm (1672 m). Sestop po isti smeri do izhodišča.

Za nezahtevno turo bomo rabili približno pet ur. Če bomo ob pravem času, bomo doživeli vrh v cvetenju rumenih avrikljev.

Oprema: običajna planinska, primerna letnemu času, osebni dokument, hrana in pijača iz nahrbtnika.

Slavica Boljat

051 622 962

sobota, 6. junij 2020

Pot po robu (od Predmeje do Cola)

Pot "Po robu" je slikovita, razgibana in razgledna pot po južnem delu Trnenske planote, ob robu Predmeje, Otlice in Kovka. Te vasi domačini skupaj imenujejo Gora. Pot je speljana po valovitem kraškem svetu, po cvetočih travnikih, gozdovih, med nizkim grmovjem, po skalnatih grebenih in tudi mimo samotnih kmetij. Prvi vrh na poti je 913 m visoko razgledišče Dolski maj. Potem bomo ob poti srečali kamnitega polža, pogledali skozi Otlisko okno in še kaj... Daljši počitek bomo imeli na Sinjem vrhu (penzion). Po počitku in malici bo sledil še drugi del poti: čez Podrto goro, mimo vzletišča Sončnica, na razgledni vrh Kovka (962 m) in spust do Cola. S Cola bo organiziran prevoz šoferjev do avtomobilov na Predmeji.

Pot ni zahtevna, predvsem v mokrem pa je ponekod nevarnost zdrsa. Hoje je 6 do 7 ur. Višinske razlike po poti je 870 m.

Zbrali se bomo ob 7. uri na Predmeji v križišču ob gozdarski hiši pri edinstvenem spomeniku vodi in spominskem obeležju izumitelju Jožefu Ressleru. Skupaj se bomo odpeljali do bližnjega izhodišča naše poti, ki se začne pri spomeniku materi Gorjanki.

Dostop do Predmeje:

- S hitre ceste Razdrto - Nova Gorica se usmerimo na izvoz Ajdovščina in cesti naprej sledimo do vasi Lokavec. Iz Lokavca nadaljujemo proti Predmeji po slikoviti panoramski cesti, ki tik pod vrhom pelje skozi ročno izsekane tunele.
- Ajdovščina - Nova Gorica, kjer pri kraju Cesta zavijemo desno.

V primeru slabega vremena tura odpade.

Bruna Dekleva

041 876 112

Gorniški klub Limberk

sobota, 13. junij 2020

Stol po plezalni

Stol je gora, ki z 2236 metri predstavlja najvišji vrh Karavank. Čez njegov vrh in greben poteka državna meja med Republiko Slovenijo in Republiko Avstrijo. Na vrh je možno pristopiti po različnih poteh tako s slovenske kot avstrijske strani. Za samo pot bomo potrebovali približno 8 ur zmerne hoje.

Dobimo se ob 6. uri na mejnem prehodu Ljubelj. Od tam se bomo zapeljali do izhodišča Trate.

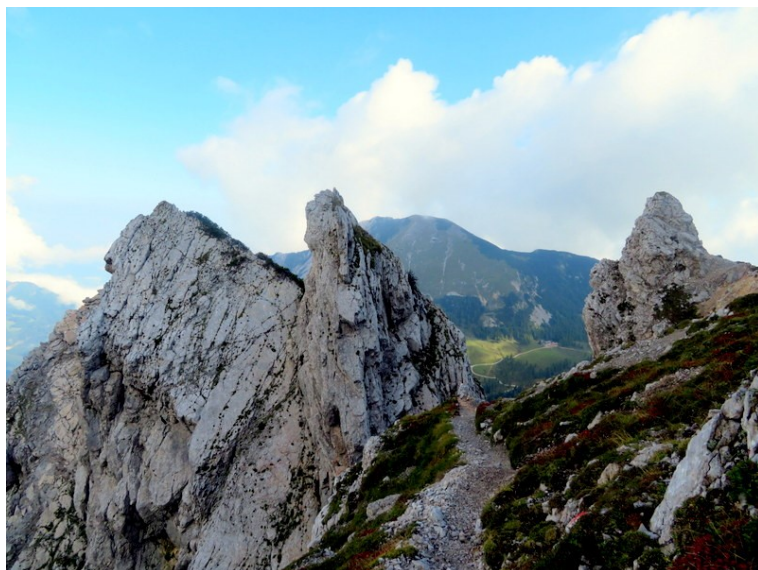
Obvezna je čelada in samovarovalni komplet ter nekaj kondicije.

V primeru slabega vremena tura odpade.

Janez Perko

031 538 017

Gorniški klub dr. Henrik Tuma

sobota, 20. junij 2020

Jezersko (889 m), Goli vrh (1787 m)

Tradicionalni skalaški dogodek

Zbrali se bomo na Zgornjem Jezerskem ob 9. uri pri Gostišču ob Planšarskem Jezeru. Od tam se bomo po lepi naravi sprehodili do Gorniškega centra Dava Karničar, kjer bo ob 10. uri g. France Urbanija daroval sv. mašo za našega prijatelja, svetovno znanega alpinista, smučarja in gorskega reševalca Dava Karničarja, ki nas je nesrečno in nepričakovano zapustil ter v čast sv. Bernardu Menthonskemu, zavetniku gornikov.

Po maši se bomo, po želji, povzpeli na Goli vrh, ki ga krasijo čudoviti razgledi na vrhove nad Jezerskim ali pa le pohajkovali v prelepi naravi Zgornjega Jezerskega.

Zmeren, nezahteven pristop na Goli vrh zahteva dve uri, za sestop pa bomo potrebovali še dodatno uro in pol.

Gregor Gomišček

041 678 716

France Urbanija

031 598 098

Gorniški klub Gornjesoške doline

četrtek, 25. junij 2020

Loški slapovi

Gorniška tura ob Dnevu državnosti

Dolina reke Koritnice je znana kot dolina 100-tih slapov. Potoka Fratarica in Možnica, ki se v Koritnico izlivata v Logu pod Mangartom, sta ustvarila veliko slapov vseh oblik in velikosti. Sprehodili se bomo ob obeh potokih in odkrivali ta čudesa narave.

Ob 8. uri se bomo zbrali pri trdnjavi Kluže in nadaljevali po »Poti miru« proti slapovom Možnice (Nemčlje). Nato ob reki Koritnici proti Logu pod Mangartom in slapovom Fratarice. Pohod bomo zaključili pri »Štolnu«, predoru, ki je služil za prevažanje rudarjev v Rajbelj na delo v rudniku.

Za lahko, mestoma tudi zahtevno pot, bomo porabili 4 - 5 ur hoje.

Hrana in pijača iz nahrbtnika, pri »Štolnu« topel obrok (jota, jabolčni zavitek). Obvezna primerna obutev, priporočamo tudi čelado.

Slavica Boljat

051 622 962

Mitja Šavli

031 325 938

sobota, 27. junij 2020

Krožna tura nad prelazom Mokrine

Vabim vas na uživaški izlet, ki vsebuje veliko lahkih prečenj, več vzponov, lepe razglede, čudovite kraje. Tudi ta je več kot primeren za nekoliko zahtevnejše upokojece.

Cesta nas bo najprej vodila do Tablje (Pontebba). Nato se po gorski asfaltni cesti peljemo ob Tabeljskem potoku (torrente Pontebbana) do prelaza Mokrine (1530 m). Seštevek dveh prevoženih cestnih odsekov pri naših sosedih znaša 20 km + 13 km. Drugače je cestni prelaz Mokrine povezava med Kanalsko (Italija) in Ziljsko dolino (Avstrija) oziroma med Tabljo in Šmohorjem. Parkirali bomo v bližini hotela (albergo) Gallo Forcella. Parkirišče je hkrati izhodišče.

Pešačili bomo po gozdni cesti (kamniti tlakovci, prijazen makadam), ki je zaprta za ves promet. Po cesti bomo hodili dobro uro in šli mimo dveh planin. Prva je sirarna Javornik (Casera Auering) in druga, zadnja pred vzponom, je Planina na Pečeh (1614 m; Casera For). Sledi slikovit vzpon na vrh Korena (1815 m; Monte Corona; Kronalpe). Zgoraj bomo imeli krajši počitek (na vrhu se pase govedo), nato sestopili do spodnje ceste, prelaza. Pod točko dve dnevnega reda je daljše prečenje. Med njim »prekoračimo« več slemen in grebenov, ki resda niso dovolj očitni ter manjših obraslih vrhov. Z zadnjega sedla sestopimo do ceste, po kateri smo prišli. Po njej za ducat ali morda malo več minut hoje rahlo navzdol in spet smo pri vozilih.

Hodili bomo približno 5 (pet) lagodnih ur in uživali v razgledih. Ob 7. (sedmih) se bomo dobili na mejnem prehodu Rateče.

Bine Mlač

031 604 311

Slavica Dudanova

040 871 405

Gorniški klub Jakob Aljaž

sobota, 4. julij 2020

Tradicionalno srečanje v Zavrhu pod Šmarno goro

Praznovanje 175 obletnice rojstva Jakoba Aljaža

Ob 9. uri, bo pred »Aljaževino«, v Zavrhu pod Šmarno goro, slavnostna akademija s kulturnim programom, v počastitev 175 obletnice rojstva Jakoba Aljaža ter občinskega praznika Občine Medvode, ki ga praznujemo 6. julija, na rojstni dan Jakoba Aljaža.

Na akademiji bo tudi podelitev častnega znaka vsem, ki so v preteklem obdobju opravili Aljaževo pot od doma do doma.

Ob 11. uri bo na Šmarni gori, spominska sv. maša, ki jo tradicionalno daruje, častni član GKJA in gorniški prijatelj France Urbanija. Za bolne in nemočne bo poskrbljen prevoz s terenskim vozilom na Goro.

Prireditve bo, ne glede na vremenske razmere (tudi če bo deževalo).

Vse udeležence naprošamo, da parkirajo svoje avtomobile po navodilih redarjev, ki bodo urejali parkiranje pri dovozu do kmetije Mis.

Janez Kocjan - JanKo

031 333 042

sobota, 11. julij 2020

Veliki Rogatec (1557 m) in skrivnostne lepotece pod njim

Dostop je iz Luč ali iz Kamnika preko Rakovega v Podvolovljek.

Zborni mesto je ob 7. uri na avtobusni postaji v Lučah. Odpeljemo se v Podvolovljek do kmetije Riher kjer parkiramo.

Usmerimo se proti slapu Cuc, po katerem je za adrenalinske navdušence možno tudi soteskanje. Sledi vzpon po markirani poti do Riherske jelke, ki jo je močno najedel zob časa. Tam nas bo pričakal jamar Rafko Žerovnik, ki nas bo vodil po »krtkovi deželi«. Ob tem še posebej poudarim, da je smiselno vzeti s seboj kombinezon ali rezervna oblačila. Do jam se je potrebno namreč kar potruditi. Obvezna je naglavna svetilka. Po ogledu jam se vzpnemo na sedlo Kal, kjer si vzamemo čas za malico iz nahrbtnika. Nadaljujemo na Veliki Rogatec, kjer si ogledamo še naravno okno. Vračamo se po drugi poti.

Veliko smo na brezpotju, zato turo priporočam samo tistim, ki so vajeni brezpotij z dobro kondicijo. Tura bo trajala 5-6 ur. Za turo je potrebna dobra obutev, pohodne palice, naglavna svetilka, rezervna (slabša) oblačila za ogled jam. Hrana in pijača iz nahrbtnika.

Rafko Žerovnik

Tonika Nadvežnik

041 457 085

Gorniški klub Karavanke

sobota, 18. julij 2020

Monte Zermula (2145 m)

Lahko dostopna italijanska gora je razbrzdan kamnit greben, na katerem so se spopadale vojske prve svetovne vojne.

Turo bomo začeli na sedlu Cason di Lanza (1552 m), katerega dosežemo po dolini Studena Bassa. S sedla imamo dve možnosti, s severne strani po ferati, ali po južni, lažji poti. Ko se bomo vračali, pa se lahko povzpnejo še na zanimiv vrh Zuc Della Gvardija. To je 150 m navpične ferate, ki je zelo dobro zavarovana. Za ferate obvezno potrebujemo čelado in samovarovalni komplet. Priporočljive so tudi pohodne palice.

Zberemo se na mejnem prehodu Rateče ob 6. uri. Odpeljali se bomo do Tablje (Ponteba), kjer zavijemo v dolino Studena Bassa in naprej na sedlo.

V slučaju slabega vremena tura odpade ali se prestavi.

Vinko Gartner

040 380 056

Slovenski gorniški klub Skala

sobota, 25. julij 2020

Jepca (1610 m)

Jepca je sedlo pod vrhom Kepe nad slovensko vasjo Belco in avstrijskim Baškim jezerom (Faaker See). Na njem je nekoč stala Anina koč (Annahütte 1587 m), ki pa je pogorela. Pot do nje vodi s slovenske strani po slikoviti dolini potoka Belca. 26. julija je god sv. Ane, zato se zadnjo soboto v mesecu obhaja žegnanjski dan pri ostankih Anine koč. Romarji pohodniki prihajajo iz Slovenije, Avstrije in Italije in ne glede na to, če govorijo slovensko, nemško ali italijansko, se vsi dobro razumejo.

Duhovni vodja poti iz Slovenije bo g. France Urbanija, ki se nam bo, če bo le utegnil, pridružil na poti. Na romanje bomo ponesli križ prijateljstva, ki ga prinesejo romarji z avstrijske strani na zadnjo soboto v aprilu in ga predajo Slovencem pri Aljaževem spomeniku. Prijateljsko druženje in pogostitev je med drugim namenjena tudi za zbiranje sredstev za ponovno postavitve Anine koč, ki bo postala simbol dobrih medsosedskih odnosov. Ob 12. uri bo bogoslužje Božje besede s pozdravnimi nagovori v vseh treh jezikih in nastop pevcev ter orkestra alpskih rogov.

Zbrali se bomo na Dovjem pri Aljaževem spomeniku ob 7. uri. Hoje bo za 6 do 7 ur. Pridružite se nam lahko tudi pri žagi na Belci ob 8. uri.

Tokrat se gorskim kolesarjem, ki jih z avstrijske strani vedno pride preko sto, ne bodo mogli pridružiti s slovenske strani, ker je bil ogromen skalni odlom nad vasjo Belca in je odnesel s seboj tudi odsek makadamske gozdne ceste na Jepco. Ob lepem vremenu je po prireditvi možen tudi pristop na vrh Kepe.

Grega Hrovat

040 534 909

Gregor Gomišček

041 678 716

Slovenski gorniški klub Skala

sobota, 1. avgust 2020

Škrlatica (2738 m)

Tradicionalni skalaški izlet. Škrlatica ima za skalaše prav poseben pomen, saj na njenem vrhu stoji skalaški križ. Postavili so ga člani Turistovskega kluba Skala v tridesetih letih prejšnjega stoletja, vendar je bil po drugi svetovni vojni porušen in vržen v prepad. Kopijo izvirnika smo ponovno postavili, kar je zagotovo prispevalo k razvoju pluralnosti mišljenja slovenskih gornikov in planincev. Škrlatico odlikuje tudi zelo lep pogled na okoliške gore, še posebej na Triglav. Zato ni čudno, da je vsak pravi skalaš moral biti vsaj enkrat na leto na njenem vrhu. Ob 11. uri bo na vrhu kratka svečanost ob obletnici blagoslovitve novega križa, ki jo bo vodil triglavski župnik France Urbanija.

Zbrali se bomo ob 5. uri pred Aljaževim domom v Vratih. Od tam se bomo napotili do Bivaka IV, nato pa po lepi zavarovani plezalni poti na vrh. Po vrnitvi z vrha po isti poti bo maša v kapelici sv. Cirila in Metoda v Vratih (približno ob 16. uri).

Hoje je za enajst do trinajst ur in je zelo zahtevna ter naporna. Na vrh se lahko povzpne le po zavarovani plezalni poti. Priporočamo čelado in komplet za samovarovanje. Mislite tudi na to, da na poti ni nobene možnosti za dodatno pijačo. Telesno slabše pripravljenim, neizkušenim in tistim z vrtočlavo to turo odsvetujemo.

Samo Butkovič

031 621 801

Bogdan Ambrožič

040 847 863

Gorniški klub Jakob Aljaž

četrtek, 6. avgust 2020

Po Aljaževi poti od doma do doma

Tudi v letu 2020 organiziramo člani GK Jakob Aljaž pohod po celotni Spominski gorniški poti (SGP), imenovani »Aljaževa pot od doma do doma«.

Tura se prične v četrtek 6. avgusta 2020, ob 5. uri zjutraj, pred »Aljaževino« v Zavrhu pod Šmarno Goro in nas v šestih do sedmih dneh, vodi po celotni spominski »Aljaževi poti« do Aljaževega doma v Vratih. Po predvidevanjih se prenočuje na Kališču, na Brezjah, na Stolu, na Dovjem v župnišču in po potrebi v Staničevem domu. V primeru zelo slabe vremenske napovedi za celotni teden v naprej, se začetek ture prestavi za en teden, to je na 13. avgust 2020.

Tura je dolga in naporna, v delu vzpona na Triglav tudi zelo zahtevna. Po načrtu se vsa potrebna oprema in hrana nosi na celotni turi v nahrbtniku, spi pa se le 5 do 6 krat. Vsak udeleženec sam odgovarja za svojo opremo, hrano, prenočišče in tudi za lastno varnost. Organizirano je le vodenje po celotni poti.

Vsi, ki uspešno opravijo pohod po »Spominski gorniški poti«, ki se imenuje »Aljaževa pot od doma do doma«, prejmejo posebni častni znak, na katerem je na zadnji strani vgravirano ime in priimek ter redna številka, ki jo dobi vsak prejemnik znaka.

Tomaž Mis

041 368 956

Gorniški klub Savinjske doline

sobota, 8. avgust 2020

Lučki dan s turo na Križevnik (1910 m)

V okviru Lučkega dneva organiziramo letos turo na Križevnik, kjer bomo postavili nov Aljažev stolpič, saj so nam prejšnjega uničili nepridipravi.

Zborna mesto je ob 7. uri v gostilni Pri Lampi v Lučah. Odpeljemo se v Podvežak na planino Ravne, kjer parkiramo.

Od tam peš nadaljujemo preko planine Polšak na Križevnik. Vračamo se lahko po isti poti, ali pa preko Dleskovške planote do planine Ravne.

Hoje bo za 5 do 6 ur.

Tura je primerna za vse z dobro kondicijo. Za turo je potrebna dobra obutev, pohodne palice in dovolj pijače in hrane iz nahrbtnika.

Po zaključku ture se pridružimo praznovanju Lučkega dneva na prizoriščih v Lučah.

Tonč Žunter

031 333 776

Tonika Nadvežnik

041 457 085

Gorniški klub Savinjske doline

sobota, 15. avgust 2020

Molička peč (1780 m)

Kot vsako leto se bomo tudi letos na Veliki Šmaren udeležili maše v kapelici Cirila in Metoda na Molički peči.

Kdor bo želel, se lahko povzpne po Kocbekovem grebenu na Malo Ojstrico do Aljaževega stolpiča in naprej na vrh Ojstrice.

Zaradi velikega obiska vodenje ni potrebno.

Skupne hoje je približno 5 ur. Pot je nezahtevna in primerna za vse.

informacije Tonč Žunter

031 333 776

Gorniški klub Gornjesoške doline

nedelja, 16. avgust 2020

Mangartska planina

Tradicionalno druženje na planini. Vsekakor se bomo povzpeli na katerega od okoliških vrhov.

Dobimo se ob 8.30 pred našo brunarico na Mangartski planini.

Dušan Žnidarčič

051 691 928

Benjamin Černe

031 224 114

Gorniški klub Limberk

sobota, 22. avgust 2020

Viš (2666 m)

Viš je lep, razgledni vrh v zahodnih Julijskih Alpah, na katerem stoji kip svete Marije.

Na pot se bomo podali od potoka Bele vode mimo koč Corsi (1874 m). Od koč bomo nadaljevali proti severu, kjer se pričnemo vzpenjati po delno travno-skalnatem terenu. Pot nas pripelje do križišča, na katerem se usmerimo levo na pot 627. Tu se začne lažje »poplezavanje« po skalovju in ob pomoči jeklenice sledi prehod skozi naravno okno, ki nas pripelje do križišča s potjo Anita Goitan. Nato pa nas do vrha loči še zmerno strm vzpon po skalnatem in gruščnatem terenu.

Vračali se bomo po poti Anita Goitan do Škrbine Zadnja špranja in nazaj do koč, nato pa po poti prihoda do avtomobilov.

Pot je kondicijsko zahtevna, saj bo hoje s postanki okoli 11 ur. S seboj je obvezno imeti čelado in samovarovalni komplet.

Zbrali se bomo ob 6. uri na parkirišču pri Beli vodi (Rio Bianco), do katerega se pripeljemo čez mejni prehod Rateče v smeri Sella Nevea, mimo Rabeljskega jezera do mostu, kjer v levem ovinku cesto preči Beli potok, na levi strani pa boste zagledali parkirišče.

David Sadar

Majda Sadar

040 604 780

Gorniški klub dr. Henrik Tuma

nedelja, 30. avgust 2020

Ankogel (3250 m)

Zmerno zahtevna kombinirana tura, za katero bomo potrebovali skupaj 5-7 ur, brez vštete časa za vožnjo z žičnico. Namenjena je prostovoljnim gorniškim vodnikom Skale kot del njihovega stalnega usposabljanja.

Čas odhoda, zborna mesto, in način prevoza do Mallnitztza v Avstriji bo določen sedem (7) dni pred odhodom glede na število prijavljenih.

Poimenske prijave v imenu Bojana Pograjca zbira Janez Mežan na svoj e-poštni naslov janezmezan@gmail.com. Ob prijavi je potrebno navesti tudi svojo mobilno telefonsko številko.

Obvezna oprema so čelada, plezalni pas, cepin, dereze, dve vponki z matico, dve pomožni vrvici in ena vrv za hojo po ledeniku na tri osebe.

Bojan Pograjc

031 363 549

sobota, 5. september 2020

IV. odsek Traversate Carnice – Sentiero delle Pace – Fridensweg

Zelo na kratko glede na dejstvo, da je prečenje precej dolgo. Lepo (in počasi?) bomo dobršen del dneva pešačili od koč (rifugio) Calvi (2164 m) do koč (rifugio) Lambertenghi-Romanin (1955 m).

Itinerario (potopis): prelaz (passo) Sesis, sirarna (casera) Fleons di Sotto, prelaz (sella) Sissanis, alpsko jezerce (lago) Hruška (Pera), prelaz (passo) Giramondo (2005 m), Obere Wolayer Alpe, Bimbamer Torl, koč Pichl(hütte) oziroma po novem Wolayerseehütte, alpsko jezerce (lago) Volaia... še 5 minut in smo pri koči Lambertenghi.

In še tale podatek: verjetno se bomo v petek zvečer dobili v koči.

Pripis: ker imamo eno leto na razpolago, da uredimo logistiko, še nekaj besed glede izhodišč in parkirišč za prečenje. Morda bomo šli v obratni smeri, morda se podeli na dve skupini (eni bodo šli iz ene koč, drugi iz druge). Morda do takrat pade cena kombija. Skratka, počakajmo. In omenjeno težavico tradicionalno rešimo tik pred zdajci.

Bine Mlač

031 604 311

Slavica Dudanova

040 871 405

Gorniški klub Karavanke

sobota, 12. september 2020

Plešivec (2005 m) - balkon nad Trento

Dvakrat jo je že zagodlo vreme, v tretje pa gre rado.

Mojstrsko speljana vojaška cesta nas elegantno pripelje na nekdanjo planino Staro Utro. Od tam naprej iščemo v borbi z rušjem prehode skozenj vse do vrha, kjer nam široko obzorje razveseli dušo in telo.

Če pozorno prisluhnemo, mogoče zaslišimo zven zvoncev že davno izginulega tropa ovac, uzremo senco trentarskega divjega lovca...

Torej, če se ne bojite »zelene nadloge«, se ob 7. uri srečamo pri cerkvi sv. Marije v Trenti in se skupaj podamo novim dogodivščinam naproti.

Hoje je okoli 8 ur.

Franci Jesenik

04 5333 745

Gorniški klub Limberk

sobota, 19. september 2020

Monte Chiavals (2098 m)

Monte Chiavals je izrazita gora v glavnem grebenu Zuc dal Bora. Čeprav ni tako drzen in nepristopen kot njegov ponosni sosed, vseeno ni od muh.

Izhodišče za turo je dolina Gleris, kamor se pripeljemo iz Pontebbe/Tablja po cesti proti dolini Val Aupa. Vanjo je speljana ozka asfaltna cesta. Vozila bomo pustili v zatrepu pred zapornico.

Dobimo se ob 6. uri na parkirišču trgovine Spar na koncu Trbiža.

Gre za zahtevno planinsko turo. Markacije so ponekod v precej slabem stanju, zato je treba nekaj smisla za orientacijo. Po vršnem delu je pot ponekod izpostavljena in je potrebna previdnost, da ne zdrsnemo.

Tura bo trajala 7- 8 ur. Potrebujemo uhojene čevlje, pohodne palice, priporočljiva je tudi čelada. Hrana in pijača sta iz nahrbtnika, ker ob poti ni planinskih koč.

S seboj imejte veljaven osebni dokument. Zaželeno je predčasna prijava.

V primeru slabe vremenske napovedi tura odpade.

Irma Sterle Erjavc in Stane Erjavc

031 282 401 in 041 588 047

Slovenski gorniški klub Skala

sobota, 26. september 2020

Srečanje in piknik Skale

Skalaško srečanje je že tradicionalno na Spodnjih Ravnah nad Dovjem na rovtu pri Radotu, kjer je tudi odcep poti na Blažičevo skalo.

Do tja se pripeljemo po makadamski cesti, ki vodi z Dovjega proti Dovški Babi. Od prvega odcepa ceste na Dovje z glavne ceste Jesenice-Kranjska gora je do rovtu 4,1 km, na vseh križiščih morate zaviti desno.

Na rovtu bo sv. mašo daroval predsednik častnega razsodišča Skale, župnik France Urbanija, ki mu gre zahvala za bogate misli in duhovno okrepitev.

Zbrali se bomo okoli 12. ure, sv. maša pa se prične ob 14. uri.

Gregor Gomišček

041 678 716

France Urbanija

031 598 098

Gorniški klub Gornjesoške doline

sobota in nedelja, 26. in 27. september 2020

Plezanje za naše najmlajše II.

Tudi v jesenskem času bomo organizirali plezanje za najmlajše.

Otroci radi plezajo po drevesih ali igralih. Nekateri iz veselja, drugi preizkušajo svoj pogum. Dajmo jim priložnost, da skozi igro spoznavaajo plezanje in varno gibanje v skali.

Plezanje bo potekalo v enem od primorskih naravnih plezališč. Odvisno od trenutnih vremenskih razmer. Obvezno je spremstvo staršev, ki se bodo tudi lahko preizkušali v veščinah v skali.

Zaradi prevelikega števila in zadostnega števila vodnikov, ter opreme je potrebna predčasna prijava.

Miloš Gabrijelčič

041 664 565

Gorniški klub Limberk

sobota, 3. oktober 2020

Jakobova pot III. Hrušica – Novo mesto – Vavta vas - Vrhtrebnje

Spomladansko Jakobovo pot smo zaključili v vasi Hrušica, pri cerkvi sv. Jakoba. Tu se nadaljuje jesenski del poti s ciljem v vasi Vrhtrebnje. Dolžina poti je približno 37 km.

Dobimo se pri cerkvi v Hrušici ob 8 uri.

Uhojeni pohodni čevlji, hrana in pijača iz nahrbtnika. Vreme ne vpliva na našo namero!

Magda in Samo Butkovič

041 621 801

031 621 801

Gorniški klub Limberk

nedelja, 4. oktober 2020

Jakobova pot IV. Vrhtrebnje - Stična

Zaključni dan jesenskega dela Jakobove poti bomo pričeli v Vrhtrebnjem in preko Sela pri Šumberku v poznem popoldnevu prispeli v Stično. Tokratni del poti je dolg približno 23 km.

Dobimo se pri poldnevniku v vasi Vrhtrebnje ob 8 uri.

Dobro uhojeni pohodni čevlji, hrana in pijača iz nahrbtnika so del opreme, ki jo potrebujemo. Vreme ne bo igralo ključne vloge in bomo pot prehodili v soncu ali dežju.

Magda in Samo Butkovič

041 621 801

031 621 801

Gorniški klub dr. Henrik Tuma

sobota, 10. oktober 2020

Pot suverenosti – po hribovju Orlice

V oktobru praznujemo Dan suverenosti. To je državni praznik, ki nas spominja na odhod zadnjega vojaka JLA iz osamosvojene države Slovenije.

Lani smo svečano predali v življenje Pot suverenosti s poudarkom na njenih temeljih: slovenskem jeziku in slovenskem denarju – tolarju.

Krožna pot, z začetkom pri vaškem kozolcu v Pišecah ob 9.30, nas bo popeljala mimo domačije Maksa Pleteršnika, jezikoslovca, pisca prvega slovensko nemškega slovarja do spomenika slovenskemu tolarju na najvišjem vrhu Orlice, 701 m visokem Velikem vrhu.

Prehodili bomo približno 14 km. S postanki bo hoje okoli 4 ure.

Z avtoceste se zapeljemo skozi Brežice in Globoko v Pišce – 15 minut vožnje.

Uveljavljamo tradicijo. Bodite zraven!

Franci Črček

041 647 246

Silvo Klemenčič

041 295 264

sobota, 17. oktober 2020

Mala Ponca (1925 m)

V drugo bomo skušali izpeljati turo na Malo Ponco, ki se nahaja med Planico in Belopeškimi jezери. Čeprav je vrh nižji od sosednje Visoke Ponce, nam vseeno nudi lep razgled na Mangart, Vevnico, Visoko Ponco in Ciprnik. Ob lepem vremenu pa razgled seže od Karnijskih Alp, prek Ziljskih Alp do Visokih Tur.

Dobimo se ob 7. uri pred mejnim preходом Rateče. Odpeljali se bomo do parkirišča pri Zgornjem Mangartskem (Belopeškem) jezeru.

S parkirišča nas razmeroma široka in dobro markirana pot v zmernem vzponu skozi gozd v dobri uri pripelje do planinske kočice Zacchi. Gozdna pot nas višje vodi do razgledne točke, s katere se nam odpre pogled na Belopeška jezera in okoliške gore. Nekaj korakov naprej se nam z leve strani priključi markirana pot od Spodnjega Belopeškega jezera, po kateri se bomo lahko vračali v dolino. Pot nas višje pripelje do izrazite grape, ki se spušča skoraj z vrha Male Ponce, nato pa se povsem približamo mejnemu grebenu, kjer opazimo številne stolpiče. Po krajšem vzponu pridemo na vrh grape med dva stolpiča Male Ponce, od koder je do vrha še nekaj minut zahtevnejše hoje.

Alternativa za povratek je spust proti Planici. V tem primeru bo organiziran prevoz voznikov na izhodišče. Hoje s postanki bo 7 do 8 ur. Nujna je dobra obutev in pohodne palice.

Andrej Hernec

041 327 845

Gorniški klub Gornjesoške doline

sobota, 24. oktober 2020

Korada (812 m)

Zbrali se bomo ob 7. uri na Ligu.

Zapeljali se bomo do vasi Britof, kjer bomo turo pričeli. Na pot se bomo podali s severne smeri, kar ni ravno običajno, je pa vsekakor bolj zanimivo.

Pot ni težka in je primerna za vse. Trajala bo približno 7 ur.

Na Koradi je ob vikendih čez celo leto odprta planinska koča, vseeno naj bo v nahrbtniku rezerva.

V primeru slabe vremenske napovedi tura odpade.

Dušan Žnidarčič

051 691 928

Gorniški klub Karavanke

sobota, 31. oktober 2020

Komemoracija na Dovjem

Ob ugodnem vremenu se lahko tekom dneva v lastni režiji povzpne na kakšen zanimiv vrh v okolici.

Komemoracija posvečena našim zaslužnim gornikom (Jakob Aljaž, gospodična Copeland, Klement Jug in Stanko Kofler) bo v vsakem vremenu.

Zberemo se ob 17.30 pri cerkvi na Dovjem, ob 18. uri bo še sv. maša.

Julij Ulčar

04 586 20 11 (v petek, od 20. do 21. ure).

Gorniški klub Limberk

sobota, 7. november 2020

Borovška gora – CerK (1192 m)

To pot si bomo ogledali del prečudovite zelene Kolpske doline v zgornjem toku reke Kolpe. Seveda pa ne bomo hodili prav ob Kolpi, pač pa si jo bomo ogledali takorekoč iz zraka. Ta razkošni pogled si bomo privoščili z 875 m visoke Loške stene. Pot je tehnično nezahtevna, samo v zadnjem delu je brezpotje in zahteva pazljivost zaradi prepadnih in krušljivih robov na obeh straneh te mogočne stene.

Domačini na tem področju omenjajo gosto naseljenost s kačami in medvedi.

Iz Kočevske Reke se bomo zapeljali mimo vasi Borovec do parkirišča ob cesti pri lovski koči Ravne. Pot nas bo vodila mimo lovske kočice na najvišji vrh v tem predelu Kolpske doline, na 1192 m visoki CerK. Potem se bomo spustili mimo Firstovega repa malo navzdol na razgledno 875 metrov visoko Loško steno.

Povratak bo pretežno po isti poti.

Dobimo se ob 8. uri na parkirišču pred cerkvijo v Kočevski Reki.

Hoje s postanki bo od 5–6 ur.

Priporočljive so pohodne palice, v primeru dežja pa še gamaše.

Rajko Peterlin

031 383 444

Gorniški klub Savinjske doline

sobota, 14. november 2020

Veliko Kozje (993 m)

Jesensko turo na Veliko Kozje je predlagal naš član Janko, ki bo to turo tudi vodil. Z vrha, skalnega pomola, ki ima vpisno skrinjico, je lep razgled na Zasavsko in Posavsko hribovje, ob lepem vremenu pa vidimo Julijce, Kamniške in Savinjske Alpe, del Karavank s Peco in Uršljo goro ter Pohorje, Boč in Donačko goro.

Zborni mesto je ob 8. uri na železniški postaji Zidani most. Skupaj se odpeljemo na izhodišče za turo, kjer parkiramo.

Tura bo prilagojena vremenskim razmeram in izbiri vodnika. Hoje bo za 5 do 6 ur.

Tura je primerna za vse z dobro kondicijo. Potrebna je dobra obutev, pohodne palice in pijača ter hrana iz nahrbtnika.

Janko Kovačič

041 369 539

Goriški klub Gornjesoške doline

sobota, 21. november 2020

Goriški Kras - Trstelj

Goriški Kras imenujemo del matičnega Krasa zahodno od Komna pa do slovensko italijanske meje.

Dobimo se ob 8. uri v Mirnu pri pokopališču oz. nekdanjemu mejnemu prehodu, od koder se bomo zapeljali na izhodišče.

Potikali se bomo po severnih obronkih Krasa od Cerja do Trstelja. Vmes pa bomo turo prilagajali trenutnim razmeram in razpoloženju. V nahrbtniku naj bo vse za celodnevno pohajkovanje.

V primeru slabega vremena tura odpade.

Benjamin Černe

031 224 114

Slovenski gorniški klub Skala

petek, 18. december 2020

Tradicionalno predbožično srečanje

Skozi celo leto nas združuje želja po spoznavanju gora, dežel sveta in zanimivih podvigov. Ker smo si v želji po spoznavanju tako zelo podobni, je vsako naše srečanje polno iskric in navdušenja. V tem duhu bo tudi naše prednovoletno srečanje.

Podrobnosti o kraju in uri srečanja bodo objavljene na spletni strani SGK Skala in spletnih straneh gorniških klubov Skale v začetku decembra.

S seboj prinesite veliko dobre volje in ščepec humorja (saj se med dobrimi prijatelji nič ne zameri), da skupaj podoživimo leto, ki mineva in se poveselimo novega, ki prihaja. Predlagamo, da prinesete darilce za srečelov (v vrednosti do 10 €). Tudi brez večerje ne gre. Dogovorili se bomo za meni s primerno ceno.

Prosimo za nujno prijavo udeležbe, vsaj teden dni pred srečanjem na naslov, objavljen na spletnih straneh!

Lep gorniški pozdrav!

Silvo Klemenčič

041 295 264

Gorniški klub Savinjske doline

sobota, 19. december 2020

Božične skrivnosti v jami Pekel in Rimska nekropola v Šempetru v Savinjski dolini

Jama Pekel je kraška jama, stara več kot 3 milijone let in ima bogato zgodovino. Leži sredi Ponikvanskega krasa, dobre 4 km severno od Šempetra v Savinjski dolini. Je ena največjih za turiste urejenih kraških jam na Štajerskem. Jamo je izdolbel tok potoka Ponikvica, ki pred jamo ponikne, iz nje pa priteče z imenom Peklenščica. 1159 metrov dolga pot po jami je lahkotno speljana in lepo vzdrževana.

Več informacij na spletu www.td-sempeter.si/

Zborni mesto je ob 8. uri v Šempetru na parkirišču kavarne Brglez. Dostop po avtocesti Ljubljana Celje izvoz Šempeter in proti Celju po prvem semaforju desno. Skupaj se odpeljemo do jame Pekel, kjer parkiramo.

Ogled jame, Učne poti in Rimske nekropole bo hoje za 5 ur. Tura je primerna za vse.

Bojan Okrogar

031 382 295

Društvo lednih plezalcev Mlačca Mojstrana in Slovenski gorniški klub Skala

petek, 25. december 2020

Ogled živih jaslic v ledu

Vabimo vas na ogled živih jaslic v ledu, ki jih že tradicionalno organizira Pavel Skumavc z zagnano ekipo sodelavcev in igralcev. Potekajo v soteski Mlačca v Mojstrani - prav tam, kjer skalaši navadno ledno plezamo.

Predstava traja 45 minut, Mojstrana pa ponuja v tistem času pred predstavo in po njej tudi možnost ogleda drugih stvari kot so slap Peričnik v ledu, Slovenski planinski muzej, vrt Viharnik in ostale prireditve.

Cena za posameznike je 12 EUR, za otroke 8 EUR, za predšolske otroke 2 EUR, skupine nad 10 oseb pa imajo vsako 10. karto brezplačno.

Dobimo se pred Slovenskim planinskim muzejem v Mojstrani ob 18. uri. Potrebna so topla oblačila, po možnosti tudi baterija ali bakla.

Pavel Skumavc

031 677 203

Gregor Gomišček

041 678 716

Gorniški klub Jakob Aljaž

sobota, 26. december 2020

Iz Medvod na Svetega Jakoba

Tradicionalni pohod

Vsako leto 26. decembra vodi član GK Jakob Aljaž, tradicionalni pohod v počastitev osamosvojitve Slovenije, iz Medvod na sv. Jakoba nad Medvodami.

Pohodniki se dobimo v soboto, 26. decembra ob 16. uri nasproti glavne avtobusne postaje v Medvodah iz smeri Ljubljana (nasproti Doma upokojencev).

Po sv. maši in kresovanju v počastitev osamosvojitve bo organizirana vrnitev v soju bakel do Medvod. Baklo (baterijo!) si priskrbi vsak udeleženec sam.

Če bo sneg, je pot dokaj težavna, ni pa naporna, saj je kratka. V suhem je pot nezahtevna in lahka.

Tomaž Mis

041 368 956

Načrt dela Gorniškega kluba jadralnih padalcev za leto 2020

V letu 2020 bomo člani GKJP, tako kot do sedaj, leteli z vzletišč po Sloveniji in tujini, se udeleževali tur drugih gorniških klubov, združenih v Skali, sodelovali z drugimi JP (jadralno-padalskimi) klubi in društvi ter leteli z osvojenih vrhov, če bodo vremenski pogoji le dovoljevali letenje.

Pri organizaciji vzponov in letenja z jadralnimi padali, poskušamo pokriti različna področja v Sloveniji in okolici, ki so manj obiskana, pa toliko bolj zanimiva za letenje. Večino tur, ki potekajo kot H&F (hodi & leti), motivatorji pripravijo na podlagi lastnih idej in na podlagi poznavanja terena. Izogibamo se ponavljanju, saj naša domovina nudi neizmerne možnosti za vzpone in letenje.

Prioriteta je, udeležba na tradicionalnih pohodih (turah) in srečanjih gorniških klubov. Organizirali bomo tudi tradicionalno srečanje, H&F pokal »na-skok Gradišča - skok z Gradišča 2020« ter se udeležili drugih H&F srečanj, v organizaciji različnih klubov (društev) jadralnih padalcev. Informiranje o dogodkih pa bomo izvajali, tako kot do sedaj s SMS sporočili vsem članom kluba.

Informacije o delu in dogodkih GKJP, so dostopne na spletni strani kluba <http://gkjp2015.wixsite.com/home>.

Predvidevamo, da bomo v letu 2020, podobno kot v preteklih letih, organizirali 5 do 10 organiziranih tur z letenjem. Ker pa je jadralno padalstvo, popolnoma odvisno od primernih vremenskih pogojev, bomo dejavnost prilagajali vremenu in delu drugih klubov, s katerimi GKJP, pri svoji dejavnosti sodeluje.

Naše delovanje bo v bodoče močno osiromašeno, saj nam novi Odlok o sofinanciranju letnega programa športa v občini Ivančna Gorica, omogoča le golo preživetje (financira le osnovno delovanje kluba - društva), ne

sofinancira pa programskih akcij (prireditve). Tudi sofinanciranje, uporabnine vzletišča Gradišče pri Višnji Gori je močno vprašljivo.

Janez Kocjan - JanKo

031 333 042

jankoc@yahoo.com

Klub gorskih kolesarjev Volja

Pri organizaciji gorskokolesarskih tur poskušamo pokriti različna področja v Sloveniji in okolici, ki so manj obiskana, pa toliko bolj zanimiva za kolesarjenje v naravi. Večino tur, ki potekajo kot gorskokolesarski izleti, organizatorji pripravijo na podlagi lastnih idej na podlagi predogledov in poznavanja terena. Izogibamo se ponavljanju tur, saj nudi naša okolica neizmerne možnosti za kolesarjenje, na turah tako spoznamo nove naravne lepote in kulturnozgodovinske znamenitosti.

vladimir.cindro@ijs.si

041 424 868

pecaric.marko@gmail.com

041 254 594

GORSKO-KOLESARSKE TURE V LETU 2020

Predvidevamo, da bomo v letu 2020, podobno kot v preteklih letih, organizirali 8 do 10 tur. Koledar tur bomo objavili na spletni strani KGK Volja <http://www.kgkvolja.si>.

Pri izvedbi tur se kolesarji prilagajamo vremenu nekoliko bolj kot pešci, saj je mokra podlaga na nekaterih terenih neprimerna za vožnjo. Planirane ture bodo zaradi vremenskih razmer omejene na obdobje od februarja do konca novembra. V obdobju, ko so noči daljše – od oktobra do konca aprila pa bomo nadaljevali z organizacijo nočnih tur, za katere se dogovorimo vsak teden posebej.

Navodilo za izpolnjevanje zahteve za namenitev dela dohodnine za donacije Slovenskemu gorniškem klubu Skala

V skladu s 142. členom Zakona o dohodnini – ZDoh-2 (Uradni list RS, št. 117/06, 10/08, 78/08) lahko davčni zavezanec rezident zahteva, da se do 0,5% dohodnine, odmerjene po tem zakonu od dohodkov, ki se vštevajo v letno davčno osnovo, nameni za financiranje splošno-koristnih namenov. Davčni zavezanec lahko posameznemu upravičencu nameni 0,1%, 0,2%, 0,3%, 0,4% ali 0,5% dohodnine, seštevek vseh pa ne more presegati 0,5% dohodnine.

Davčni zavezanec lahko da zahtevo za namenitev kadar koli prek sistema eDavki na spletni stani <http://edavki.durs.si>, pisno ali ustno na zapisnik pri davčnem organu.

----- Vzorec obrazca -----

PODATKI O DAVČNEM ZAVEZANCU:

(ime in priimek davčnega zavezanca)

(podatki o bivališču: naselje, ulica, hišna številka)

(poštna številka, ime pošte)

Davčna številka

--	--	--	--	--	--	--	--

(pristojni davčni urad, izpostava)

ZAHTEVA za namenitev dela dohodnine za donacije

Ime oziroma naziv upravičenca	Davčna številka upravičenca	Odstotek (%)
Slovenski gorniški klub Skala – zveza gorniških klubov	94156590	0,5

SLOVENSKI GORNIŠKI KLUB SKALA -
zveza gorniških klubov

*e-pošta: info@sgk-skala.si
www.sgk-skala.si*

PRISTOPNA IZJAVA

(izjavo izpolnite in jo pošljite na izbrani klub)

Ime in priimek:

Naslov stalnega bivališča:

Elektronski naslov:

Telefon:

Datum in kraj rojstva:

Dovoljujem zbiranje, hranjenje in uporabo v prijavi navedenih osebnih podatkov za namena delovanja gorniškega kluba in SGK Skala v skladu z Zakonom o varovanju osebnih podatkov.

Postati želim član kluba (ustrezno prekrižaj):

☐ Gorniški klub dr. Henrik Tuma	☐ Gorniški klub Savinjske doline
☐ Gorniški klub Karavanke	☐ Gorniški klub Limberk
☐ Gorniški klub Gornjesoške doline	☐ Gorniški klub Jakob Aljaž
☐ Klub gorskih kolesarjev Volja	☐ Turni klub Gora
☐ Gorniški klub jadralskih padalcev	

Izjavljam, da soglašam s spodaj navedenimi načeli in cilji gornišstva in da jih bom podpiral po najboljših močeh:

Gojili bomo slovensko gorniško izročilo v duhu vrednot in tradicije Turistovskega kluba Skala (T.K. Skala) ter:

- uresničevali gorniške dejavnosti, interese, programe in cilje,
- skrbeli za razvoj gornišstva in oblikovali za to potrebne programe,
- sodelovali pri načrtovanju, izgradnji in vzdrževanju gorniških objektov,
- načrtovali in uresničevali gorniške projekte in prireditve,
- sodelovali v prostorskem načrtovanju in uporabi prostora v gorah in gorskih dolinah,
- vzgajali in izobraževali, zlasti mladino, za:
- varnost v gorah na vseh področjih dejavnosti,
- varovanje in prijazen odnos do gorske narave, naravne in kulturne dediščine,
- življenje in preživetje v naravi,
- nadaljevali slovensko gorniško izročilo in krepili spoštovanje gorniških vrednot, še posebno:
- pomoč in tovarištvo,
- ljubezen do domovine in utrjevanje slovenske narodne zavesti,
- kulturo gornišstva,
- poglobljali razumevanje pomena in poslanstva gornišstva ter povezanosti z naravo za fizični in duhovni razvoj posameznika po načelu »zdrav duh v zdravem telesu«.

Kraj, datum in podpis:

ANNAPURNA

Vaš partner v steni

Krakovski nasip 4,1000 LJUBLJANA

01 - 426 34 28

info@annapurna.si

EDELWEISS

Marmot®

Skalaši s potrjeno člansko izkaznico imajo 10% popust.

Ob železnici 16
1000 Ljubljana

T: 01 7864 - 688

M: 041 624 - 918

E: info@tiskarna-kocman.si

www.tiskarna-kocman.si

Gorniški utrinki
2019

BODITE NEUSTAVLJIVI

MAGNEZIJ Krka 300

Granulat za pripravo napitka vsebuje **magnezijev citrat** in vitamin B₂.

Magnezij in vitamin B₂ prispevata k zmanjševanju utrujenosti in izčrpanosti ter normalnemu delovanju živčnega sistema.

Magnezij prispeva tudi k delovanju mišic.

www.magnezijkrka.si

- ✓ Okus po pomaranči in limeti. ✓ Brez konzervansov.
- ✓ Brez umetnih barvil, arom in sladil. ✓ Ena vrečka na dan.

Prehransko dopolnilo ni nadomestilo za uravnoteženo in raznovrstno prehrano. Skrbite tudi za zdrav življenjski slog.

